

04 ඉන්දියානු නිදහස් සටන් ව්‍යාපාරය

හැඳින්වීම

දේශ ගවේෂණවල ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් 1498 වර්ෂයේ දී පෘතුගීසි ජාතික වස්කෝ ද ගාමා ඇතුළු පිරිස ඉන්දියාවට පැමිණීම, ආසියානු දේශපාලන ඉතිහාසයේ වැදගත් සිදුවීමකි. මෙම ගමනෙන් පසුව විවිධ කාල වකවානුවල පෘතුගීසි, ලන්දේසි, ඉංග්‍රීසි හා ප්‍රංශ ජාතිකයෝ ඉන්දියාවට පැමිණ එහි වෙරළබඩ ප්‍රදේශවල තම බල කඳවුරු ගොඩනැගූහ. මෙකී යුරෝපීයන් අතරෙන් ඉන්දියාව තුළ ස්ථාවර දේශපාලන බලයක් ගොඩනගන ලද්දේ ඉංග්‍රීසින් විසිනි. විවිධ උපක්‍රම භාවිත කරමින් සමස්ත ඉන්දියාවෙහි ම තම බලය පතුරුවා ඉංග්‍රීසිහු එය බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිතයක් බවට පත් කර ගත්හ. ඉන්දියාව තුළ ඉංග්‍රීසින් ගෙන ගිය පාලනයට එරෙහිව 19 වන ශතවර්ෂය අග භාගයේ ජාතික නිදහස් ව්‍යාපාරයක් ආරම්භ වූ අතර 20 වන ශතවර්ෂයේ මුල් භාගය වන විට එය දැඩි දේශානුරාගී ව්‍යාපාරයක් බවට වර්ධනය විය. විවිධ භාෂා කතා කළ විවිධ ජන වර්ගවලට අයත් වූ ඉන්දියානුවෝ සිය මාතෘභූමියේ නිදහස වෙනුවෙන් දේශානුරාගයෙන් යුතුව එක්සත්ව නැගී සිටීම ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ කැපී පෙනෙන ලක්ෂණයකි. මෙබඳු හේතු නිසා එය සෙසු ආසියාතික යටත් විජිතවල නිදහස් ව්‍යාපාරවලට ද ආදර්ශයක් විය. මෙම පරිච්ඡේදයේ දී ඉන්දියාව කෙරෙහි එල්ල වූ යුරෝපීය බලපෑම්, ඉංග්‍රීසින් ඉන්දියාව තුළ බලය පැතිරවීම, ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ ස්වරූපය හා එම සටනේ කැපී පෙනෙන නායකයන් පිළිබඳව ද අවධානය යොමු කෙරේ.

4.1 ඉන්දියාව තුළ යුරෝපීය බලපෑම්

පෘතුගීසීන් ඉන්දියාවට පැමිණීමෙන් පසු ඉන්දියානු සාගරය ආශ්‍රිතව එතෙක් පැවති අරාබි වෙළෙඳ කටයුතු බෙහෙවින් අඩපණ විය. පෘතුගීසීන්ට පසුව ලන්දේසි, ඉංග්‍රීසි හා ප්‍රංශ ජාතිකයන් ඉන්දියාවට පැමිණීම නිසා වෙළෙඳ කටයුතු හා දේශපාලන බල ව්‍යාප්තිය සම්බන්ධයෙන් යුරෝපීයන් අතර ම ගැටුම් ඇති විය. ඒ වන විට යුරෝපා ජාතිකයන් කිහිපයක් ඉන්දියානු වෙරළබඩ ප්‍රදේශවල වෙළෙඳ ගබඩා හෝ බලකොටු පිහිටුවාගෙන සිටි හෙයින් ඔවුනොවුන් අතර ඇති වූ ගැටුම් ඉන්දියාව කෙරෙහි ද බලපෑවේ ය. ආසියාවට පැමිණි මුල් කාලයේ දී වෙළෙඳාමෙන් වාසි ලබා ගැනීම, ආගම පැතිරවීම වැනි අරමුණු කෙරෙහි යුරෝපීයන්ගේ ප්‍රමුඛ අවධානය යොමුව පැවතියත් යුරෝපීයන් අතර ම ගැටුම් ඇතිවීමත් සමග දේශපාලන බල ව්‍යාප්තිය කෙරෙහි ද ඔවුනොවුන් අතර ප්‍රබල උනන්දුවක් ඇති විය. ඉන්දියාව තුළ දේශපාලන බල ව්‍යාප්තියේ දී ඉංග්‍රීසිහු සෙසු යුරෝපීයන්ට වඩා ඉදිරියෙන් සිටියහ. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් ඉන්දියාව බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිතයක් බවට පත් විය.

පෘතුගීසි, ලන්දේසි, ඉංග්‍රීසි හා ප්‍රංශ ජාතිකයන් ඉන්දියාවට පැමිණීම

වස්කෝද ගාමා ඉන්දියාවට පැමිණි අවධිය වන විට එරට දේශපාලන එක්සත්කමක් නොතිබුණි. දකුණේ පැවති විජය නගර රාජ්‍ය හැරුණුවිට රට ඇතුළත ප්‍රදේශ රැසක් ස්වාධීන රාජධානි පැවතුණි. එසේ ම ඉන්දියාවේ වෙරළබඩ ප්‍රදේශවල කැලිකට්, ගෝව ආදී කුඩා රාජධානි කිහිපයක් දක්නට ලැබුණි. මෙම රාජධානි අතර එක්සත්කමක් නොතිබීම පෘතුගීසීන්ට ඉන්දියාවේ වෙරළබඩ ප්‍රදේශ කිහිපයක බලය පතුරුවා ගැනීමට උපකාරී විය.

1509 වර්ෂයේ දී පෙරදිග පෘතුගීසි ප්‍රතිරාජ්‍යා වශයෙන් පත්ව ආ අපොන්සෝ ද අල්බුකර්ක් ඉන්දියාව හා ඉන්දියානු සාගර කලාපයේ පෘතුගීසි බලය පැතිරවීමට විශාල සේවයක් කළේ ය. ඔහු 1510 වර්ෂයේ දී ගෝව යටත් කර එය පෙරදිග පෘතුගීසි මධ්‍යස්ථානය බවට පත් කර ඉන් නොනැවතී ඉන්දියානු සාගරයේ පෘතුගීසි වෙළෙඳ බලයක් ගොඩනැගීමට ද පියවර ගත්තේ ය. අනතුරුව ගත වූ කාලයේ දී ඉන්දියාවේ ප්‍රදේශ රැසක් පෘතුගීසිහු තම බලය ගොඩනැගූහ. කෙසේ හෝ පෘතුගීසීන්ට ඉන්දියාවේ වෙරළබඩ ප්‍රදේශවලින් ඔබ්බට රට ඇතුළත බලයක් ගොඩනැගීමට හැකියාව නොලැබුණි. එහෙත් ගෝව මධ්‍යස්ථානය කරගෙන ශතවර්ෂයකට වැඩි කාලයක් ඔවුහු ඉන්දියානු සාගරයේ වෙළෙඳ ඒකාධිකාරයක් පවත්වාගෙන ගියහ.

ඉන්දියානු වෙරළබඩ පැවති පෘතුගීසි බලයට මුල්වරට තර්ජන එල්ල වූයේ ලන්දේසීන්ගෙනි. ලන්දේසීහු 1602 වර්ෂයේ දී පෙරදිග ඕලන්ද වෙළෙඳ සමාගම පිහිටුවාගෙන (VOC සමාගම) ඉන්දියානු සාගරයට ශක්තිමත් නැව් කණ්ඩායමක් එවීමට කටයුතු කළහ. ලන්දේසීන්ගේ පැමිණීමත් සමග වෙළෙඳාම හා දේශපාලන බලය පැතිරවීම සම්බන්ධයෙන් පෘතුගීසීන් සමග ගැටුම් ඇති විය. ලන්දේසීන් මුලින් ම අවධානය යොමු කළේ කුළුබඩු බහුලව වැවෙන අග්නිදිග ආසියාතික ප්‍රදේශ කෙරෙහි ය. කුළු බඩු දිවයිනවලින් පෘතුගීසීන් පලවා හැරීමෙන් පසුව ඔවුහු ඉන්දියාව කෙරෙහි ද තම

අවධානය යොමු කළහ. පෘතුගීසි බලය පැතිරවීමට අල්බ්‍රුකර්ක් කටයුතු කළ පරිද්දෙන් ආසියාවේ ලන්දේසි බලය පැතිරවීමේ දී පීටර්සර් කුන් නම් ලන්දේසි ජාතිකයාගෙන් විශාල සේවයක් සිදු විය. මේ අනුව ඉන්දියාවේ ගුජරාට්, බෙංගාල, ඔරිස්සා, බිහාර් වැනි ප්‍රදේශවල ලන්දේසි බලය පැතිරුණි.

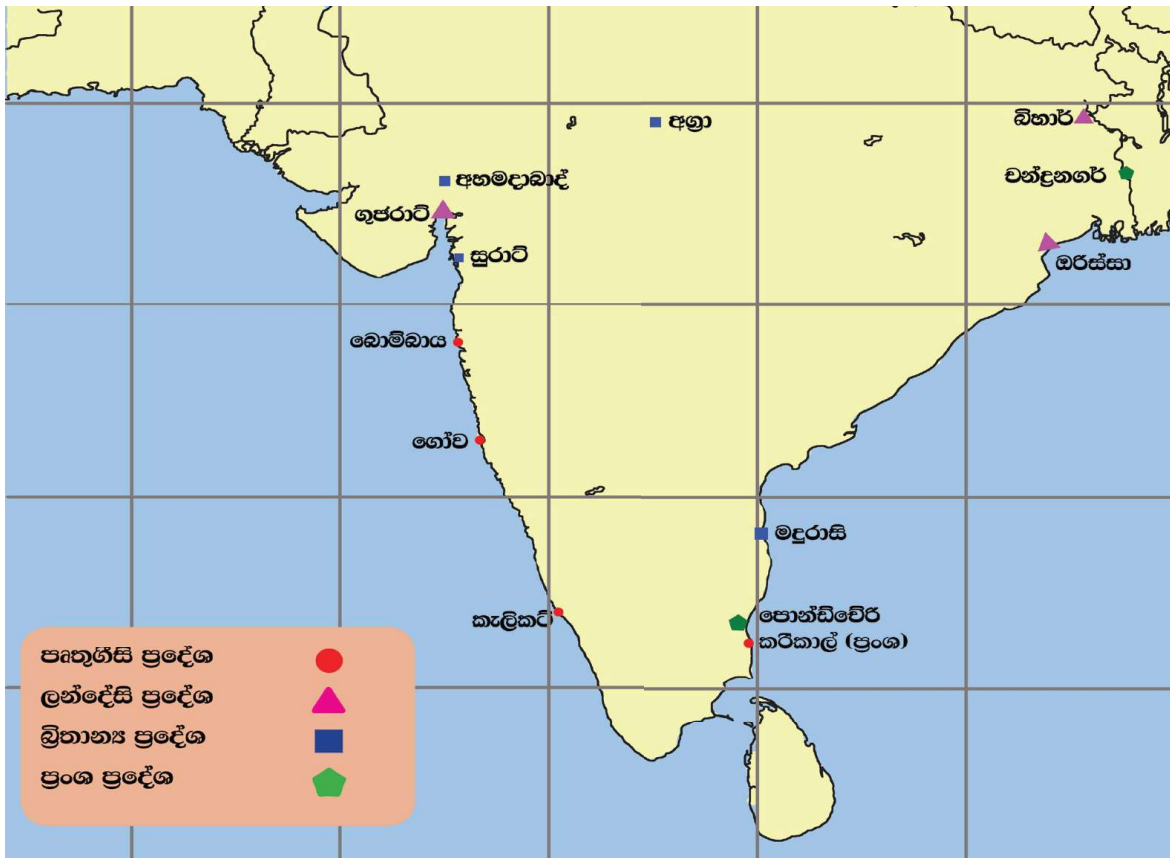
බ්‍රිතාන්‍ය, තම මවරට කරගත් ඉංග්‍රීසිහු පෙරදිග ඉන්දියානු ඉංග්‍රීසි වෙළෙඳ සමාගම පිහිටුවාගෙන 17 වන සියවස ආරම්භයේ දී ආසියාවට පැමිණියහ. ඉංග්‍රීසින් මුල් කාලයේ දී ජාලා, සුමාත්‍රා වැනි ප්‍රදේශ කෙරෙහි අවධානය යොමු කළත් ලන්දේසින් සමග ගැටුම් ඇති වීමත් සමග ඔවුන්ගේ අවධානය ඉන්දියාව දෙසට යොමු විය. ඉංග්‍රීසින් ඉන්දියාවට පැමිණෙන විට එහි මුගල් අධිරාජ්‍ය ශක්තිමත්ව පැවතුණි. මේ නිසා මුගල් අධිරාජ්‍යයා වූ ජහන්ගිර්ගේ අවසරය පරිදි 1613 වර්ෂයේ දී ඔවුහු සුරාට්වල වෙළෙඳ ගබඩාවක් පිහිටුවා ගත්හ. මෙසේ කාලයක් ගත වන විට ඉන්දියාවේ අහමදාබාද්, අග්‍රා, මදුරාසි ආදී ප්‍රදේශ රැසක ම බලය පිහිටුවා ගැනීමට ඉංග්‍රීසිහු සමත් වූහ. එංගලන්තයේ දෙවන චාල්ස් රජු පෘතුගාලයේ කැතරින් කුමරිය විවාහ කර ගත් අතර එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් පෘතුගීසිහු තමන් සතු වූ බොම්බාය දායාද වශයෙන් ඉංග්‍රීසින්ට පැවරූහ.

ප්‍රංශ ජාතිකයන් ඉන්දියාව කෙරෙහි අවධානය යොමු කළේ සෙසු යුරෝපීයන්ට පසුව ය. 1664 වර්ෂයේ දී පෙරදිග ප්‍රංශ වෙළෙඳ සමාගම පිහිටුවාගෙන 1668 වර්ෂයේ දී ඉන්දියාවට පැමිණි ප්‍රංශ ජාතිකයෝ සුරාට්හි වෙළෙඳ ගබඩාවක් ඉදි කළහ. අනතුරුව පොන්ඩිචේරි, කරිකාල් හා චන්ද්‍රනගර් වැනි ප්‍රදේශ රැසක ප්‍රංශ බලකොටු ඉදි කෙරිණ.

මුගල් අධිරාජ්‍ය

මුගල් අධිරාජ්‍යයට පදනම දමන ලද්දේ බාබුර් නමැති පාලකයා විසිනි. 1526 වර්ෂයේ දී උතුරු ඉන්දියානු ප්‍රදේශ කිහිපයක් ආක්‍රමණය කළ හෙතෙම එහි වෙත ම පාලනයක් පිහිටුවී ය. බාබුර්ගේ මුණුපුරෙකු වූ මහා අක්බාර් රජු මුගල් බලය අධිරාජ්‍ය තත්වයට ව්‍යාප්ත කළේ ය. 1556-1605 කාලයේ දී පාලන බලය දැරූ ඔහු උතුරු ඉන්දියාවේ විශාල ප්‍රදේශයක තම බලය පැතිරවී ය. අක්බාර්ට පසුව බලයට පැමිණි ජහන්ගිර් හා ෂා ජහන් යන රජවරුන් ද කැපී පෙනෙන මුගල් අධිරාජ්‍යයෝ වෙති. ෂා ජහන් රජු විසින් ටජ්මහල් නම් සුප්‍රකට නිර්මාණය ඉදි කරවන ලදි. ඔහුගෙන් පසු බලයට පැමිණි ඔහුගේ සොබ්ගේ කාලයේ දී මුගල් අධිරාජ්‍යය පරිනාතිය කරා ගමන් කළේ ය.

4.1 සිතියම - ඉන්දියාවේ යුරෝපීය බල ව්‍යාප්තිය

ඉන්දියාව බ්‍රිතාන්‍ය යටත් විජිතයක් බවට පත් වීම

ඉංග්‍රීසින් හා ප්‍රංශ ජාතිකයන් යුරෝපයේ දී නොයෙක් විට ගැටුම් ඇති කර ගත් දෙපිරිසකි. මේ නිසා ප්‍රංශ ජාතිකයන් ඉන්දියාවට පැමිණීම එහි ඉංග්‍රීසි බලයට අහියෝග යක් විය. 18 වන සියවස මැද වන විට පෙරදිග පෘතුගීසි හා ලන්දේසි බලය පිරිහෙමින් තිබුණි. මේ නිසා ඉන්දියාවේ අභ්‍යන්තර බලය පතුරුවා ගැනීම ඉංග්‍රීසින් හා ප්‍රංශ ජාතිකයන් අතර ගැටුමක් බවට පත් විය.

ඉන්දියාවේ අවසන් මූගල් අධිරාජ්‍යයා වූ ඔරංසෙබ් 1707 වර්ෂයේ දී මිය යාමත් සමග එතෙක් ඉන්දියාවේ විශාල ප්‍රදේශයක බලය පතුරුවාගෙන සිටි මූගල් අධිරාජ්‍යයා කැඩී බිඳී යෑමට කරුණු සැලසුණි. එහි ප්‍රතිඵල වශයෙන් එතෙක් කල් මූගල් බලය ඉවසා සිටි ඉන්දියාවේ විවිධ ජාතීන් ස්වාධීන රාජ්‍ය බිහි කර ගත් හෙයින් ඉන්දියාව තුළ ප්‍රාදේශීය රාජධානි රැසක් බිහි විය. මෙම කුඩා රාජධානි අතර එක්සත්කමක් නොතිබීම ඉංග්‍රීසින්ට බෙහෙවින් වාසිදායක විය. ඉංග්‍රීසින් සතු වූ නාවික ශක්තියත් එංගලන්ත ආණ්ඩුව ඉංග්‍රීසි වෙළෙඳ සමාගමට අවශ්‍ය සහය ලබා දීමත් ප්‍රංශ ජාතිකයන්ට එරෙහිව සටන් කිරීමේ දී ඉංග්‍රීසින්ට උපකාරී විය.

මේ අනුව මදුරාසිය මුල් කරගෙන ඉංග්‍රීසින් ද පොන්ඩිචේරිය මුල් කරගෙන ප්‍රංශ ජාතිකයෝ ද ඉන්දියානු වෙරළබඩ ප්‍රදේශවල බලය පතුරුවා ගැනීමට සටන් වැදුණහ. ඉංග්‍රීසින් හා ප්‍රංශ ජාතිකයන් අතර ඇති වූ සටන් මාලාව අවසන් වූයේ 1761 වර්ෂයේ දී පොන්ඩිචේරිය ඉංග්‍රීසින්ට යටත් වීමෙනි. ඒ සමග ම ඉන්දියාවේ ප්‍රංශ බලය බෙහෙවින් දුර්වල විය.

ඉන්දියාව අභ්‍යන්තරයෙහි ඉංග්‍රීසි බලය පිහිටුවීමේ ක්‍රියාවලිය බෙංගාලයෙන් ඇරඹිණ. බෙංගාලය හා අවට ප්‍රදේශ අතර පැවති අසමගිතා හා බල අරගලවලින් ප්‍රයෝජන ගත් ඉංග්‍රීසිහු 18 වන ශතවර්ෂයේ අග භාගය වන විට බෙංගාලය ඉංග්‍රීසි වෙළෙඳ සමාගමේ පාලනයට නතු කර ගත්හ. ඊට පසු ඉන්දියාවට පත්ව ආ ඉංග්‍රීසි ආණ්ඩුකාරවරු යුද්ධ මගින් මෙන් ම වෙනත් උපායශීලී කටයුතු මගින් ද ඉන්දියාව තුළ තම බලය පැතිරවීමට ක්‍රියා කළහ. මෙහි දී යුද්ධ මගින් ප්‍රදේශ යටත් කර ගැනීමට අමතරව උපකාරක ගිවිසුම් ක්‍රමය හා අස්වාමික න්‍යාය නම් උපායශීලී ප්‍රතිපත්ති යොදා ගැනීම ද කැපී පෙනේ.

4.1 රූපය - සිපොයි හටයන් පිරිසක්

උපකාරක ගිවිසුම් ක්‍රමය යටතේ අභ්‍යන්තර බල අරගල හෝ බාහිර සතුරු තර්ජන තිබූ ස්වදේශීය පාලකයන් සමග ඉංග්‍රීසි වෙළෙඳ සමාගම ගිවිසුම් ඇති කරගෙන එකී රාජධානිවල ආරක්ෂාවට ඉංග්‍රීසි හමුදාව නතර කෙරිණ. ගිවිසුම පරිදි ඉංග්‍රීසින්ගේ සේවය වෙනුවෙන් සේවය ලබා ගත් රාජ්‍යය නියමිත මුදල් ගෙවීමට අපොහොසත් වූ විට එම රාජධානියේ කොටසක් වෙළෙඳ සමාගමට අයත් විය. මෙම උපාය අනුව ඉංග්‍රීසිහු හයිද්‍රාබාද්, මයිසූර් ඇතුළු ඉන්දියානු ප්‍රදේශ රැසක් අත්පත් කර ගත්හ.

අස්වාමික න්‍යාය අනුව, නීත්‍යනුකූල රජ පරපුරට අයත් රාජ්‍ය උරුමකරුවෙකු නොමැතිව මිය යන පාලකයන්ගේ රාජධානි වෙළෙඳ සමාගමට අයත් ලෙස පිළිගැනුණි. මේ ක්‍රමය යටතේ ජායිපූර්, නාග්පූර් වැනි කුඩා රාජධානි රැසක් ඉංග්‍රීසිහු අත්පත් කර ගත්හ. මෙසේ යුද්ධ බලයෙන් ද විවිධ උපායශීලී කටයුතු මගින් ද 19 වන සියවස මැද වන විට සමස්ත ඉන්දියාව ම බ්‍රිතාන්‍ය පාලනයට නතු කර ගැනීමට ඉංග්‍රීසිහු සමත් වූහ.

4.2 1857 සිපොයි කැරැල්ල

ඉංග්‍රීසින් යටතේ හමුදා සේවයට බඳවාගෙන සිටි ඉන්දියානුවන්, සිපොයි හමුදාව වශයෙන් හැඳින්වේ. ඉන්දියාව විශාල රටක් වූ බැවින් ඉංග්‍රීසි හමුදාව පමණක් ඵරට ආරක්ෂක කටයුතු සඳහා ප්‍රමාණවත් නොවී ය.

4.2 සිතියම - සිපොයි කැරැල්ල ව්‍යාප්ත වූ ප්‍රදේශ

මේ නිසා ඉන්දියාවේ සිටි ඉංග්‍රීසි හමුදාව මෙන් තුන් ගුණයක් පමණ ඉන්දියානුවන් පිරිසක් එරට හමුදාවට බඳවාගෙන තිබුණි.

සිපොයි හමුදාව වශයෙන් හඳුන්වන එකී ඉන්දියානුවන් වැඩි පිරිස හින්දු හා මුස්ලිම් භක්තිකයෝ වූහ. මෙම සිපොයි හටයන් විසින් 1857 වර්ෂයේ දී ඉංග්‍රීසි පාලනයට විරුද්ධව විශාල කැරැල්ලක් ආරම්භ කරන ලදි. එය සිපොයි කැරැල්ල වශයෙන් හැඳින්වේ.

පෙරදිග ඉන්දියානු වෙළෙඳ සමාගම ගෙන ගිය පාලනය පිළිබඳව මූල සිට ම ඉන්දියානුවන් තුළ විරෝධයක් තිබුණි. මේ නිසා වෙළෙඳ සමාගමේ පාලනයට විරුද්ධව ඉන්දියාව තුළ වරින් වර කැරලි ඇති විය. 1763 - 1856 අතර කාලයේ එබඳු කැරලි විසි-පහකට වැඩිය ඇති වී තිබේ. ඉන්දියාවේ විවිධ ප්‍රදේශවල වරින් වර ඇති වූ එම කැරලි වැඩි දුර ව්‍යාප්ත වීමට පෙර ඉංග්‍රීසින් විසින් මර්දනය කරන ලදි. එහෙත් 1857 වර්ෂයේ දී සිපොයි හටයන් විසින් ආරම්භ කරන ලද කැරැල්ල හමුදාව තුළට පමණක් සීමා නොවී මහජනතාව අතරටත් පැතිරිණ. ඉංග්‍රීසින්ට එම කැරැල්ල මර්දනය කිරීමට විශාල වෙහෙසක් දැරීමට සිදු විය. ඇතැම් ප්‍රදේශවල පොදු ජනතාව සමග එක් වෙමින් ඉංග්‍රීසින් පලවාහැර ස්වදේශිකයන්ගේ පාලනයක් පිහිටුවා ගැනීමට සිපොයි හටයෝ උත්සාහ කළහ.

4.2 රූපය - සිපොයි කැරැල්ලේ අවස්ථාවක් විත් ශිල්පියෙකුගේ ඇසින්

1857 වර්ෂයේ කැරැල්ල ඉන්දියානුවන් තුළ නිදහස පිළිබඳ හැඟීම් වර්ධනය වීමට හේතු වූ අතර එය ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ වැදගත් සන්ධිස්ථානයක් වශයෙන් ද සලකනු ලැබේ. 1857 වර්ෂයේ සිපොයි කැරැල්ල ඇති වීමට බල පෑ හේතු රැසකි.

කැරැල්ල ඇති වීමට බල පෑ හේතු

- ❖ ඉංග්‍රීසින් ඉන්දියානු ප්‍රදේශ අත්පත් කර ගැනීමේ දී අනුගමනය කළ ප්‍රතිපත්තිය කෙරෙහි ඉන්දියානුවන් තුළ පැවති විරෝධය
- ❖ ඉංග්‍රීසි වෙළෙඳ සමාගමේ වාසි තකා, ගෙන ගිය පාලනය පිළිබඳ ඉන්දියානුවන් තුළ පැවති කලකිරීම
- ❖ වෙළෙඳ සමාගමේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති නිසා දේශීය කර්මාන්ත අභාවයට යාම හා රැකියා හිඟවීම
- ❖ ස්වදේශිකයන්ගේ ඇදහිලි, විශ්වාස නොසලකා හැර ක්‍රිස්තියානි ආගම පැතිරවීමට ඉංග්‍රීසින්ගේ සහාය ලැබීම
- ❖ සිපොයි හටයන් තුළ ඉංග්‍රීසින් කෙරෙහි පැවති කලකිරීම

4.3 රූපය - මංගල් පාණ්ඩේ

සිපොයි කැරැල්ල ඇති වීමට බල පෑ ආසන්නතම හේතුව හමුදාව තුළින් ම නිර්මාණය වූවකි. අලුතෙන් නිපදවන ලද එන්ජිල්ඩ් නම් රයිපල් වර්ගයක් සිපොයි හමුදාවේ භාවිතය සඳහා ඉංග්‍රීසින් විසින් හඳුන්වා දෙන ලදී. එම රයිපල්වලට යොදන පතරොම් කවරයක බහා තිබූ අතර පතරොම පිටතට ගැනීම සඳහා එම කවරය කටින් කඩා විවෘත කළ යුතු විය. මේ අතර අදාළ පතරොම්වලට ග්‍රිස් තැවරීමේ දී ගව තෙල් හෝ උගුරු තෙල් මිශ්‍ර කර ඇතැයි සිපොයි හටයන් තුළ විශ්වාසයක් පැතිරිණ. නින්ද්‍යවරුන් ගවයා පූජනීය සත්වයෙකු ලෙස සැලකූ අතර මුස්ලිම් ජාතිකයෝ උගුරා අපිරිසිදු සතෙකු ලෙස සැලකූහ. එබඳු සතුන්ගේ තෙල් තැවරුණු කවර කටින් කැඩීමට සැලැස්වීම ඉංග්‍රීසින් තමන් අවමානයට ලක් කිරීමකැයි එම සෙබළු විශ්වාස කළහ. මේ නිසා සිපොයි හටයෝ එම නව රයිපල් භාවිතය ප්‍රතික්ෂේප කළහ. ඉංග්‍රීසි හමුදා නිලධාරීන් එබඳු හටයන්ට දඬුවම් පැමිණවීම නිසා ගැටුම ක්‍රමයෙන් උත්සන්න විය. එය සිපොයි කැරැල්ලට බල පෑ ආසන්නතම හේතුව වේ. මේ අතර

මංගල් පාණ්ඩේ නම් සිපොයි හටයෙක් ඉංග්‍රීසි හමුදා නිලධාරියෙකුට වෙඩි තැබී ය. ඉංග්‍රීසින් මංගල් පාණ්ඩේට දඬුවම් පැමිණවීම නිසා සිපොයි හමුදාවේ කලකිරීම තවත් වැඩි වූ බව පෙනේ. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් 1857 වර්ෂයේ මැයි 10 දින මීරෑටි හමුදා කඳවුරෙහි සිපොයි හටයෝ ඉංග්‍රීසි හමුදා නිලධාරීන්ට වෙඩි තබා සිර කොට සිටි සෙසු ඉන්දියානු හටයන් නිදහස් කරගෙන කැරැල්ල ආරම්භ කළහ.

ඉංග්‍රීසි හමුදාවට එරෙහිව නැගී සිටි සිපොයි හටයන් දිල්ලියට කඩා වැදී කෙටි කලකින් ම දිල්ලි නගරය අල්ලා ගැනීම නිසා හමුදාව තුළ ඇති වූ කැරැල්ල මහජනතාව අතරට ද ව්‍යාප්ත විය. දිල්ලියේ සිටි මුගල් පාලකයෙකු වූ **බහදුර් ෂා** ඉන්දියාවේ අධිරාජයා බව ප්‍රකාශයට පත් කළ කැරලිකරුවෝ ඉංග්‍රීසි පාලනයට එරෙහිව නැගී සිටියහ. දිල්ලියේ ඇති වූ මෙම දේශපාලන පෙරළිය ඉන්දියාව පුරා ප්‍රචාරය වූ හෙයින් උතුරු ඉන්දියාවේ ප්‍රදේශ රැසක ම කැරැල්ල ව්‍යාප්ත විය. එබඳු ප්‍රදේශවල සිටි ස්වදේශීය පාලකයන් කැරලිකරුවන් හා එක්ව ඉංග්‍රීසි පාලනයට එරෙහිව සටනට පිවිසීම නිසා ඉංග්‍රීසිහු බලවත් දුෂ්කරතාවලට මුහුණ දුන්හ. මෙසේ වසරකට ආසන්න කාලයක් උතුරු ඉන්දියාවේ ප්‍රදේශ රැසක් කැරලිකරුවන්ගේ පාලනය යටතේ පැවතුණි.

දිල්ලිය වැනි නගරයක් කැරලිකරුවන් යටතට පත් වීම ඉංග්‍රීසින්ට අවමානයක් විය. මේ නිසා සියලු ශක්තිය යොදා සටන් කොට ඉංග්‍රීසි හමුදාව විසින් දිල්ලිය යළි

අත්පත් කරගන්නා ලදී. එහි දී කැරලිකරුවන්ට මහත් විනාශයක් සිදු විය. අනතුරුව ඉංග්‍රීසි පාලනයෙන් ගිලිහී තිබුණු එකිනෙක ප්‍රදේශවල කැරලි මැඩපත්වා එම ප්‍රදේශ යළි තම පාලනයට නතු කර ගැනීමට ඉංග්‍රීසිහු සමත් වූහ. මෙසේ 1858 වර්ෂයේ ජූලි මාසය වන විට කැරැල්ල අසාර්ථක වී නැවත වරක් උතුරු ඉන්දියානු ප්‍රදේශවල ඉංග්‍රීසි බලය ස්ථාපිත විය.

කැරැල්ල අසාර්ථක වීමට හේතු

ඉංග්‍රීසින්ගේ පාලනයට එරෙහිව ඉන්දියානුවන් තුළ පැවති පොදු අප්‍රසාදය නිසා කැරැල්ල වේගයෙන් පැතිර ගියත් තමන් අල්ලා ගත් ප්‍රදේශ දිගට ම ආරක්ෂා කර ගැනීමට කැරලිකරුවෝ අසමත් වූහ. අල්ලා ගත් ප්‍රදේශවල ස්ථාවර පාලනයක් පිහිටුවීමට අවශ්‍ය දර්ශනයක් හෝ දිගු කාලීන වැඩ පිළිවෙළක් කැරලිකරුවන්ට නොතිබුණි. ඉංග්‍රීසින්ගේ අවි ගබඩාවලින් පැහැරගත් ගිනි අවි හැරුණු විට අවශ්‍ය අවි ආයුධ සපයා ගැනීමේ ක්‍රමවේදයක් ද කැරලිකරුවන් සතු නොවී ය. මේ නිසා ඉංග්‍රීසි හමුදා පැමිණි විට බොහෝ අවාසිදායක තත්වයන් යටතේ සටන් කිරීමට කැරලිකරුවන්ට සිදු විය. ඉන්දියානු සෙබළුන්ගෙන් හරි අඩක් පමණ තවදුරටත් ඉංග්‍රීසින්ට සහාය ලබාදීම ද ඉන්දියානු ජනතාවගෙන් කොටසක් කැරැල්ලට එකතු නොවීම ද එහි අසාර්ථකත්වයට තුඩු දුන් කරුණකි. කැරැල්ලට සම්බන්ධ වූ ඉන්දියානුවන් තුළ ඉංග්‍රීසි විරෝධය, කැපවීම හා සටන්කාමීත්වය නොඅඩුව පැවති නමුත් ඔවුන්ගේ චිරත්වයට පමණක් ඉංග්‍රීසින්ගේ ප්‍රහාර වැලැක්වීමට හැකි නොවී ය. මේ තත්වය යටතේ කැරැල්ල අසාර්ථක වීමට බල පෑ හේතු කිහිපයක් පහත සඳහන් ලෙස කෙටියෙන් දැක්විය හැකි ය.

- ❖ පොදු සැලැස්මක් හෝ අනාගත වැඩපිළිවෙළක් කැරැලිකරුවන්ට නොතිබීම
- ❖ මධ්‍යගත නායකත්වයක් නොතිබීම
- ❖ ඉංග්‍රීසි හමුදාවට මුහුණදීමට අවශ්‍ය තරම් අවි ආයුධ නොමැතිවීම
- ❖ සටන්කාමීන් අතර පණිවිඩ හුවමාරුව හා සන්නිවේදනය දුර්වල වීම
- ❖ ඉන්දියානුවන් කොටසකගේ සහාය ඉංග්‍රීසින්ට ලැබීම

කැරැල්ලේ ප්‍රතිඵල

1857 වර්ෂයේ දී කැරැල්ල අසාර්ථක වුවත් ඉන්දියාවේ අනාගතය කෙරෙහි බලපාන ප්‍රතිඵල රැසක් එමගින් ඇති විය. එබඳු ප්‍රතිඵල කිහිපයක් පහත දැක්වේ.

- ❖ පෙරදිග ඉන්දියානු ඉංග්‍රීසි වෙළෙඳ සමාගමේ පාලනය අවසන් කර ඉන්දියාව පාලනය කිරීමේ වගකීම බ්‍රිතාන්‍ය රජය වෙතට පවරා ගැනීම
- ❖ තවදුරටත් ඉන්දියානු ප්‍රදේශ අත්පත් කර නොගැනීමට හා මහාරාජාවරුන්ගේ අයිතිවාසිකම් පිළිගැනීමට බ්‍රිතාන්‍ය එකඟ වීම
- ❖ ඉන්දියානුවන්ට ආගමික නිදහස ලබා දීම
- ❖ ඉන්දියානුවන් සංවිධානත්මකව ජාතික ව්‍යාපාරය මෙහෙයවීමට පෙළඹීම

4.3 ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ කැපී පෙනෙන ලක්ෂණ

ජාතික සංගමය පිහිටුවීමේ පසුබිම

සිපොයි කැරැල්ල අසාර්ථක වීමෙන් පසුව ගෙවුණු අඩ සියවසක පමණ කාලය ඒ ඒ ජනවර්ගවලට සුවිශේෂ වූ හැඟීම් අභිභවා ඉන්දියානු ජාතිකත්වය පිළිබඳ හැඟීම වර්ධනය වූ කාලයක් විය. ඉංග්‍රීසීන් යටතේ ඉන්දියාව තුළ බටහිර සංස්කෘතිය පැතිරයාම නිසා දේශීය සාම්ප්‍රදායික සංස්කෘතිය රැක ගැනීම පිළිබඳව මෙකල බලවත් උනන්දුවක් ඇති වූ බව පෙනේ. මේ නිසා ආගමික හා සමාජීය ප්‍රතිසංස්කරණ ඇති කර ගැනීමේ අරමුණෙන් සංවිධාන රාශියක් බිහි වන ආකාරය ද මෙකල දක්නට ලැබේ. එය ඉන්දියාව තුළ පැන නැගුණු ආගමික හා සංස්කෘතික පුනරුදයක් බවට පත් විය.

පෙරදිග මෙන් ම අපරදිග භාෂා ශාස්ත්‍රයෙහි නිපුණ පඬිවරයෙකු වූ රාම් මෝහන් රෝයි 19 වන සියවස මුල් භාගයේ දී ම ආගමික පුනරුදයකට අඩිතාලම දැමී ය. එතුමා විසින් පිහිටුවන ලද **බ්‍රහ්ම සමාජය** නැමැති සංවිධානය හින්දු ජනතාව තුළ ආගමික හා සංස්කෘතික පිබිදීමකට මග පෑදී ය. මේ නිසා රාම් මෝහන් රෝයි හින්දු පුනරුද ව්‍යාපාරයේ පුරෝගාමියා ලෙස සලකනු ලැබේ. එසේ ම **පාර්ථනා සමාජය**, **ආර්ය සමාජය** ආදිය හින්දු ආගම හා සමාජ ප්‍රතිසංස්කරණ කෙරෙහි අවධානය යොමු කළ සංවිධාන අතර කැපී පෙනේ. මීට අමතරව **අහමඩියා** සහ **අබ්‍රිහාර්** ව්‍යාපාර මුස්ලිම් ජනතාව අතර ද **සිං සහා** වැනි ව්‍යාපාර සික් ජනතාව අතර ද සංස්කෘතික ප්‍රබෝධයක් ඇති කිරීමට දායක විය. ඉහත කී සංවිධාන මානව හිතවාදීව කටයුතු කරමින් 19 වන සියවස අගභාගයේ දී කාලයට ගැළපෙන ලෙස ඉන්දියානු චින්තනය සැකසීමට ක්‍රියාකාරී විය. බ්‍රිතාන්‍ය පාලන සමයේ දී ඉන්දියාවේ මහාමාර්ග හා පණිවිඩ හුවමාරුව දියුණු වී පරිපාලන වශයෙන් රට ඒකාබද්ධ වී තිබුණි. මේ තත්වය එතෙක් පැවති හින්දු, මුස්ලිම්, බෙංගල්, පංජාබ් ආදී ජන අනන්‍යතා අභිභවා යන ඉන්දියානු ජාතිකත්වයක් ගොඩනැගීමට උපකාරී විය. ආගමික පුනරුද සමයේ දී විවිධ ජනතාව එක්රැස් කර දේශන පැවැත්වීම, පුවත්පත් ඇතුළු මුද්‍රිත මාධ්‍ය යොදාගෙන ජනතාව දැනුවත් කිරීම ආදියට කටයුතු කෙරිණි. මේ නිසා ආගමික පුනරුදය සමග අධ්‍යාපන ප්‍රබෝධයක් ඇති විය. ඉන්දියාව තුළ නව පාසල් පිහිටුවීම, කාන්තාවන්ට අධ්‍යාපනය ලබා දීම, ඉන්දියානු කාන්තාවගේ සමාජ තත්වය නගා සිටුවීම වැනි කටයුතුවලට මෙකල ප්‍රබල උනන්දුවක් තිබුණි.

බ්‍රිතාන්‍ය පාලන සමයේ දී ඉන්දියාවේ ඇති වූ අධ්‍යාපන අවස්ථා නිසා ඇතැම් ඉන්දියානුවෝ යුරෝපා රටවලට ගොස් අධ්‍යාපනය ලැබූහ. එමගින් නිදහස, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හා මිනිස් අයිතිවාසිකම් ආදිය පිළිබඳ යුරෝපයේ පැවති ආකල්ප ගැන ඉන්දියානු උගතුන්ට අවබෝධයක් ලැබුණි. එංගලන්තය ප්‍රංශය වැනි රටවල අධ්‍යාපනය ලැබූ ඉන්දියානු උගත්තු යුරෝපා රටවල ජනතාව භුක්තිවිඳින නිදහස අගය කළහ. එහෙත් ඉන්දියාවේ බ්‍රිතාන්‍ය පාලනය නිසා මව්බිමේ ජනතාවට සිය නිදහස අහිමි වී ඇති ආකාරය ගැන ඔවුහු කම්පා වූහ. ඉන්දියානුවන් කෙතරම් ඉහළ අධ්‍යාපනයක් ලැබූ නමුත් මේ වන විට ඔවුන්ට

ඉන්දියාවේ සිවිල් සේවාවට හෝ ඇතුළු වීමට ඉංග්‍රීසීන් ඉඩ ලබා දී නොතිබුණි. මේ නිසා එකී උගතුන් ස්වකීය අයිතිවාසිකම් ලබා ගැනීම සඳහා කටයුතු කිරීමට විවිධ සංවිධාන පිහිටුවීමටත් ජනතාව සංවිධානය කිරීමටත් ඉදිරිපත් වූහ. ඉහතින් සාකච්ඡා කළ කරුණු අනුව 20 වන සියවස ආරම්භ වන විට ඉන්දියාව තුළ දේශානුරාගී හැඟීම් වර්ධනය වීමට බල පෑ කරුණු රැසක් හඳුනාගත හැකි ය.

ඉන්දියානුවන් තුළ දේශානුරාගය වර්ධනය වීමට බල පෑ හේතු,

- ❖ බ්‍රිතාන්‍ය පාලනය යටතේ ඉන්දියාව දේශපාලන වශයෙන් එක්සත්වීම, මහාමාර්ග හා පණිවිඩ හුවමාරු පහසුකම් දියුණු වීම නිසා එකමුතුකම පිළිබඳ හැඟීම් වර්ධනය වීම
- ❖ ඉංග්‍රීසීන් ඉන්දියානුවන් පහත් කොට සැලකීම
- ❖ බටහිර අධ්‍යාපනය ලැබූ ඉන්දියානු උගතුන් මගින් නිදහස, සමානාත්මතාව, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආදිය පිළිබඳ බටහිර දැනුම ඉන්දියාවට ලැබීම
- ❖ ඉන්දියානු උගත් මධ්‍යම පන්තිය විවිධ සංවිධාන පිහිටුවමින් හා ජනමාධ්‍ය යොදා ගනිමින් ජනතාව තුළ දේශානුරාගය ඇවිළවීමට ක්‍රියා කිරීම

4.4 රූපය - ඇලන් ඔක්ටවියන් නියුම්

ඉන්දියානු ජාතික සංගමය පිහිටුවීම

19 වන සියවසේ අගභාගය වන විට ඉන්දියානු උගතුන් හා ව්‍යාපාරික ප්‍රජාව තුළ පැවති දේශපාලන උනන්දුව නිසා විවිධ දේශපාලන සංවිධාන රැසක් බිහිව තිබුණි. එහෙත් මෙම සංවිධාන කිසිවකට විශාල රටක් වූ ඉන්දියාව පුරා දේශපාලන කටයුතු මෙහෙයවීමට ශක්තියක් නොතිබූ අතර ඉන්දියාව තුළ විසිරී සිටි උගතුන්ගේ දේශපාලන අදහස් එක් වේදිකාවකට ගෙන ඒමට හැකියාවක් ද නොතිබිණ. මේ නිසා කිසි දු භේදයකින් තොරව සියලු ඉන්දියානුවන්ට සාමාජිකත්වය ලබා ගත හැකි සමස්ත භාරතය පුරා ම දේශපාලන කටයුතු මෙහෙයවීම තරම් ශක්තිමත් එක් සංවිධානයක් පිහිටුවීමේ අවශ්‍යතාවක් මතුව තිබුණි.

1885 වර්ෂය වන විට ඉන්දියානු උගතුන් අතර ජාතික සංගමයක් පිහිටුවා ගැනීමට අවශ්‍ය අන්‍යෝන්‍ය අවබෝධය හා එකමුතුකම ගොඩනැගීමට හැකි විය. මේ අනුව

4.5 රූපය - ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ ප්‍රථම රැස්වීම

සමස්ත ඉන්දියාව ම නියෝජනය වන එබඳු සංගමයක් පිහිටුවීමට අවශ්‍ය පියවර ගන්නා ලද්දේ සිවිල් සේවාවෙන් විශ්‍රාම ලබා සිටි ඇලන් ඔක්ටවියන් හියුම් නැමැත්තා විසිනි. ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ නිර්මාණ ශිල්පියා වූ හියුම්ට ඉංග්‍රීසි ආණ්ඩුවෙන් ද ඊට අවශ්‍ය සහාය ලැබුණි. ඉන්දියානු උගතුන් එක් සංවිධානයකට යොමු වුවහොත් ඔවුන්ගේ මතය පහසුවෙන් ආණ්ඩුවට දැනගත හැකි යැයි ඉංග්‍රීසිහු කල්පනා කළහ. මේ අනුව හියුම්ගේ මගපෙන්වීම මත 1885 වර්ෂයේ දෙසැම්බර් මස ඉන්දියාවේ විවිධ සංවිධාන නියෝජනය කළ නියෝජිතයන් රැසක් බොම්බායට එක්ව ඉන්දියානු ජාතික සංගමය පිහිටුවී ය. එය ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ ඉතා වැදගත් අවස්ථාවකි. බෙංගලි ජාතික නීතිඥයෙකු වූ ඩබ්ලිව්. සී. බෙන්රජි ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ ප්‍රථම සභාපති තනතුරට පත් කර ගන්නා ලදී. එතැන් සිට එම සංගමය ඉන්දියානු දේශපාලන උද්ඝෝෂණ මෙහෙයවන ප්‍රධානතම දේශපාලන සංගමය බවට පත් විය.

ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ අරමුණු

ඉන්දියානු ජාතික සංගමය එවකට ඉන්දියාවේ පැවති ජාති, ආගම්, කුල, භේද ආදිය නොසලකා කටයුතු කළ සංවිධානයකි. මුල් කාලයේ දී උගතුන් හා ව්‍යාපාරිකයන් වැනි පිරිසකට සීමා වී තිබූ එම සංවිධානය පසුව සමස්ත භාරතය පුරා ව්‍යාප්ත වූ පුළුල් ජනතා සහභාගිත්වයක් ලැබුණු ඉතා ශක්තිමත් සංගමයක් බවට පත් විය. එසේ ම ඉන්දියානු ජාතික සංගමය යනු 1885 වර්ෂයේ සිට 1947 වර්ෂයේ ඉන්දියාවට නිදහස ලැබෙන තෙක් එරට නිදහස් ව්‍යාපාරයේ කටයුතුවලට නායකත්වය දුන් සංවිධානය වේ. මෙසේ දශක හයකටත් වැඩි කාලයක් දේශපාලන උද්ඝෝෂණ මෙහෙයවූ එම සංවිධානයේ අරමුණු කලින් කලට පුළුල් විය. අවසාන කාලයේ දී එම සංවිධානයේ ප්‍රධානතම අරමුණ වූයේ

ඉන්දියාවට සම්පූර්ණ නිදහස ලබා ගැනීමයි. ජාතික සංගමය පිහිටවූ මුල් කාලයේ දී එහි අරමුණු නිදහස දිනා ගැනීම තෙක් වර්ධනය වී නොතිබුණි.

එකී මුල් කාලය තුළ ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ ප්‍රධානතම අරමුණු කිහිපයක් පහතින් දැක්වේ.

- ❖ සියලු ඉන්දියානුවන් තුළ මිත්‍රත්වය හා සහයෝගිත්වය වර්ධනයට කටයුතු කිරීම
- ❖ කුලය, ආගම, වර්ගය හා ප්‍රදේශ ආදී භේද නොසලකා ඉන්දියානුවන් තුළ ජාතික හැඟීම දියුණු කිරීමට ක්‍රියාකාරී වීම.
- ❖ ඉන්දියානු උගතුන් තුළ පවතින අදහස් හා යෝජනා එක් රැස් කොට සමාජ ගැටලු අධ්‍යයනයට කටයුතු කිරීම.
- ❖ ඉන්දියානු ජනතාවගේ සුබසෙත සඳහා ක්‍රියා කිරීමට අවශ්‍ය අනාගත සැලසුම් හා යෝජනා ඉදිරිපත් කිරීම.

ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ ක්‍රියාකාරිත්වය

ඉන්දියානු ජාතික සංගමය ආරම්භ කළ මුල් අවධියේ එය නීතිඥයන්, ඉංජිනේරුවන්, වෛද්‍යවරුන් වැනි උගත් බුද්ධිමත් පිරිසකට සීමා වී තිබුණි. එකල සංගමයේ නියෝජිතයන් ගම්වලින් නොව නගරවලින් පැමිණි පිරිසකි. ඉංග්‍රීසීන් ඉන්දියාවට යුක්තිය හා සාධාරණය ඉටු කරනු ඇතැයි කල්පනා කළ ඔවුහු හැකි තරම් ආණ්ඩුව සමග සහයෝගයෙන් කටයුතු කිරීමට උත්සාහ කළහ. මේ පිරිස ජාතික සංගමය තුළ සිටි මධ්‍යස්ථවාදීන් ලෙස හැඳින්වේ. ජාතික සංගමයේ ප්‍රථම සභාපති වූ ඩබ්ලිව්. සී. බෙනර්ජි, එහි දෙවන සභාපති වූ දඩාබායි නඹරෝජි හා සුරේන්ද්‍රනාත් බැනර්ජි වැනි අය එම පිරිසට උදාහරණ වෙති. 1885 -1905 අතර කාලයේ දී ජාතික සංගමය ඉහත කී මධ්‍යස්ථවාදීන්ගේ බලපෑමට ලක්ව තිබුණි. සංගමය පිහිටවූ මුල් කාලයේ දී ආණ්ඩුව වෙත ඉදිරිපත් කළ ඉල්ලීම් පහත සඳහන් පරිදි වේ.

- ❖ ව්‍යවස්ථාදායක සභාව පුළුල් කොට එහි බලතල වැඩි කිරීම
- ❖ විධායක සභා නියෝජනයට ඉන්දියානුවන්ට අවස්ථාව ලබා දීම
- ❖ සිවිල් සේවයට ඇතුළු කර ගන්නා ඉන්දියානුවන් පිරිස වැඩි කිරීම
- ❖ සිවිල් සේවයට බඳවා ගැනීමේ විභාග බ්‍රිතාන්‍ය තුළ පමණක් නොව ඉන්දියාව තුළත් පැවැත්වීම
- ❖ යුද්ධ හමුදා කටයුතු සඳහා රජය දරන වියදම අඩු කිරීම

ජාතික සංගමයේ මෙම ඉල්ලීම් දෙස බලන විට පාලන කටයුතුවලට සහභාගි වීමට ඉන්දියානුවන්ට ලැබෙන ඉඩකඩ පුළුල් කර ගැනීම වටා ඒවා ඉලක්කගතව තිබූ බව පෙනේ. ඉල්ලීම් දිනා ගැනීමට ක්‍රියා කිරීමේ දී ද සංගමය එකල අනුගමනය කළේ

බලධාරීන්ට පෙත්සම් ඉදිරිපත් කිරීම, ඔවුන් සමඟ සාකච්ඡා කිරීම, රැස්වීම් පැවැත්වීම, ලේඛන මාධ්‍ය යොදා ගනිමින් තම කටයුතුවලට ප්‍රචාරයක් ලබා දීම වැනි රජය අපහසුතාවට පත් නොවන ආකාරයේ ප්‍රතිපත්තියකි. එහෙත් සංගමයේ ඉල්ලීම් ඉටු කිරීමට ආණ්ඩුව කටයුතු නොකිරීම නිසා ඉල්ලීම් දිනා ගැනීමට එබඳු සීමිත ක්‍රියාමාර්ග ප්‍රමාණවත් නොවන බව පැහැදිලි වෙමින් තිබුණි.

1905-1919 කාලයේ දී ජාතික සංගමයේ ප්‍රතිපත්තිවල මෙන් ම ක්‍රියාකාරිත්වයේ ද වෙනසක් ඇති විය. මේ කාලයේ දී සංගමයේ මධ්‍යස්ථවාදීන්ගේ බලය දුර්වල වී රැඩිකල් මත දරන තරුණ පිරිසක් එහි බලවත් වීම එබඳු වෙනසකට බල පෑ හේතුව බව පෙනේ. මධ්‍යස්ථවාදීන්ගේ ප්‍රතිපත්ති ප්‍රතික්ෂේප කළ එම පිරිස අන්තවාදීන් වශයෙන් හඳුන්වනු ලැබේ. ආණ්ඩුව සමග සහයෝගයෙන් කටයුතු කිරීමට වඩා ස්වකීය ඉල්ලීම් දිනා ගැනීමට නම් සටන්කාමී මාවතක් අනුගමනය කළ යුතු යැයි එකී අන්තවාදීහු කල්පනා කළහ.

ආණ්ඩුව වෙත පෙත්සම් ඉදිරිපත් කිරීම, සාකච්ඡා සඳහා නියෝජිතයන් යැවීම ආදියෙන් බලධාරීන් ඉදිරියේ බැගැපත් වීම දේශපාලන හිඟාකෑමක් ලෙස විවේචනය කළ මෙම අන්තවාදීහු ජාතික සංගමය සටන්කාමී මාවතකට යොමු කිරීමට ක්‍රියා කළහ. ඉන්දියානු නිදහස් සටන ගැන පොත් පත් ලියූ ඇතැම් ග්‍රන්ථ කතුවරයෝ අන්තවාදී චින්තනය පෝෂණය කළේ ලාල්, බාල් හා පාල් යැයි සඳහන් කරති. එයින් අදහස් කළේ ලාල් ලජ්පත්රායි, බාල් ගංගාධාර් තිලක් හා බිපත් චන්ද්‍රපාල් යන අය අන්තවාදී පිරිසට නායකත්වය දුන් බවකි.

ජාතික සංගමය අන්තවාදීන්ගෙන් බලපෑමට ලක්ව තිබූ කාලයේ දී බ්‍රිතාන්‍ය භාණ්ඩ වර්ජනය කිරීමේ ව්‍යාපාරයක් ආරම්භ විය. බ්‍රිතාන්‍ය නිෂ්පාදන භාණ්ඩ වර්ජනය කොට ඉන්දියානු (ස්වදේශීය) නිෂ්පාදන භාවිතය ප්‍රවලිත කෙරුණු එය ස්වදේශීය ව්‍යාපාරය වශයෙන් හැඳින්වේ. බෙංගාලයෙන් ආරම්භ වූ ස්වදේශීය ව්‍යාපාරය රට පුරා ව්‍යාප්ත කිරීමට ජාතික සංගම් නායකයෝ ක්‍රියා කළහ.

ඉන්දියානු නිෂ්පාදන භාවිතයට ජනතාව හුරු කිරීමේ දී දේශීය කර්මාන්ත දියුණු කිරීම පිළිබඳව ද උනන්දුවක් ඇති විය. මේ නිසා ස්වදේශීය ව්‍යාපාරය තුළින් ආර්ථික නිදහස පිළිබඳ චින්තනය දියුණු විය. ඉන්දියානුවන් ඉන්දියානු භාණ්ඩ භාවිතයට හුරුවීම, නිදහස දිනාගැනීමෙන් පසුව ද ඉන්දියානු කර්මාන්ත හා වෙළෙඳ ව්‍යාපාරවල ප්‍රගතියට ඉවහල් විය.

ඉන්දියාවේ නිදහස් ව්‍යාපාරය ක්‍රියාත්මක වන විට ඉංග්‍රීසින් විසින් යම් යම් ප්‍රතිසංස්කරණ ලබා දෙන ලදී. 1909 මොර්ලි - මින්ටෝ ප්‍රතිසංස්කරණ හා 1919 මොන්ටේගු - චෙම්ස්ෆර්ඩ් ප්‍රතිසංස්කරණ ඊට උදාහරණ වේ. මෙම ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ මගින් පාලන කටයුතුවලට ස්වදේශිකයන් සහභාගි කර ගැනීම ක්‍රමයෙන් වැඩි කෙරිණි. එහෙත් එම ප්‍රතිසංස්කරණවලින් ජාතික සංගමය සැතීමට පත් නොවී ය. 1920 වර්ෂය වන විට සුළු ප්‍රතිසංස්කරණවලට වඩා ස්වරාජ්‍ය ලබා ගැනීම සංගමයේ අරමුණ විය. ස්වරාජ්‍ය යනු ඉන්දියාව බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍ය යටතේ පවතින අතර ම රටේ පාලන බලතල

ඉන්දියානුවන්ට පැවරූ පාලන ක්‍රමයකි. එය එක් අතකින් ඩොමීනියන් තත්වයට සමාන වේ. බාල් ගංගාධාර් තිලක් හා ඇනී බෙසන්ට් යන නායක නායිකාවෝ ස්වරාජ්‍ය සංකල්පය ප්‍රචලිත කළ අයට උදාහරණ වේ.

1919 වර්ෂයේ දී රෝලට් පනත යනුවෙන් විශේෂ පනතක් පනවමින් ඉංග්‍රීසි ආණ්ඩුව ඉන්දියානුවන්ගේ නිදහස සීමා කිරීමට උත්සාහ දැරී ය. රෝලට් පනත මගින් ඕනෑම පුද්ගලයෙකු නඩු විභාගයකින් තොරව වසර දෙකක් බන්ධනාගාර ගත කිරීමට රජයට බලය ලැබුණි. ජාතික සංගමය විසින් ඊට එරෙහිව මහත්මා ගාන්ධි තුමාගේ ද සහායෙන් සත්‍යග්‍රහ ව්‍යාපාරයක් ක්‍රියාත්මක කරන ලදි. සත්‍ය හා සත්‍යයේ බලය පෙන්වීම මගින් විරුද්ධවාදියා සත්‍ය තේරුම් ගැනීමට පෙළඹවීම සත්‍යග්‍රහ යනුවෙන් මෙහි දී විස්තර කෙරේ. එය මහත්මා ගාන්ධිතුමා හඳුන්වා දුන් අවිහිංසාවාදී සටන් ක්‍රමයකි. රෝලට් පනතට එරෙහි සත්‍යග්‍රහය රට පුරා පැතුරුණ අතර ප්‍රබල ජනතා විරෝධයක් එමගින් ගොඩනැගිණි. මේ අතර 1919 වර්ෂයේ අප්‍රේල් මස අමරිත්සාර්හි ජලියන්වලා බාග් නගරයේ රැස්වීමකට පැමිණි දහස් සංඛ්‍යාත නිරායුධ ඉන්දියානු පිරිසකට හමුදාව විසින් වෙඩි තබන ලදි. මෙම වෙඩි තැබීම් හේතුවෙන් 400ක පමණ ඉන්දියානුවන් පිරිසක් මිය ගිය අතර තවත් විශාල පිරිසක් තුවාල ලැබූහ. මෙය ජලියන්වලා බාග් බේදවාචකය වශයෙන් හැඳින්වේ.

4.6 රජය - ජලියන්වලා බාග් බේදවාචකය

1920 වර්ෂය පමණ වන විට රෝලට් පනත, ජලියන්වලා බාග් බේදවාචකය සහ ආණ්ඩුව බෙංගාලයේ යුද්ධ නීතිය පැනවීම ආදිය නිසා ඉන්දියානු ජනතාව තුළ ආණ්ඩු විරෝධී හැඟීම් උත්සන්න වී තිබුණි. නිදහස් සටනේ නිරත වන ජනතාව මර්දනය කිරීමට හා අවමානයට පාත්‍ර කිරීමට රජය ගන්නා පියවරවලට එරෙහි නොවී තවදුරටත් අවමානය විඳ දරා ගැනීම බියසුලුකමක් ලෙස ඇතැම් ඉන්දියානුවෝ සැලකූහ. එවකට පැවති

දේශපාලන තත්වය තේරුම් ගත් ජාතික සංගමය 1920 වර්ෂයේ දෙසැම්බර් මාසයේ දී රජයට සහාය නොදැක්වීමේ වැඩපිළිවෙළක් හෙවත් සහයෝගිතා වර්ජනයක් ක්‍රියාත්මක කිරීමට සැලසුම් කළේ ය. 1921 වර්ෂයේ ජනවාරි මාසය වන විට එකී සහයෝගිතා වර්ජනය රට පුරා පැතුරුණි. ඉංග්‍රීසින් ප්‍රදානය කර තිබූ පදවිනාම හා නම්බුනාම ආපසු දීම, විදේශීය භාණ්ඩ වර්ජනය, උසාවි ඇතුළු රජයේ කාර්යාල වර්ජනය, ව්‍යවස්ථාදායක සභාව වර්ජනය ඇතුළු ක්‍රියාමාර්ග රැසක් මෙහි දී ක්‍රියාත්මක කෙරිණි. මහත්මා ගාන්ධි තුමා සහ සී. ආර්. දාස් ඇතුළු නායකයෝ රට පුරා සංචාරය කරමින් මේ සඳහා ක්‍රියාකාරී වූහ. ජාතික සංගමය අනුගමනය කළ මෙබඳු අවිහිංසාවාදී සටන් උපක්‍රම නිසා රජය මහත් අපහසුතාවකට පත් විය. එම සටන් නිසා ජාතික සංගමයට වඩ වඩාත් ජනතාවට සමීප වීමට ඉඩ ලැබුණි. මෙසේ 1920 වර්ෂයේ සිට ඉන්දියාවට නිදහස දිනා ගැනීමේ සටනේ දී සමස්ත භාරත ජනතාව ම ජාතික සංගමය වටා ගොනු වී සිටියහ. 1920 වර්ෂයෙන් පසු ජාතික සංගමය අනුගමනය කළ ක්‍රියාමාර්ග කිහිපයක් පහත සඳහන් වේ.

- ❖ 1921 වර්ෂයේ සහයෝගිතා වර්ජන ව්‍යාපාරයක් ක්‍රියාත්මක කිරීම
- ❖ 1928 වර්ෂයේ ඉන්දියාවේ ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳව සොයාබලා නිර්දේශ ලබා දීමට බලධාරීන් පත් කළ සීමන් කොමිසමට එරෙහිව හර්තාල් ව්‍යාපාරයක් ක්‍රියාත්මක කිරීම
- ❖ 1928 වර්ෂයේ ඉන්දියාවේ සියලු පක්ෂ සහභාගි කර ගත් සර්වපාක්ෂික සමුළුවක් කැඳවා ඉන්දියාවට ගැලපෙන ව්‍යවස්ථාවක් සම්පාදනය කිරීමට කටයුතු කිරීම
- ❖ 1929 වර්ෂයේ පූර්ණ ස්වරාජ්‍ය සංකල්පය හෙවත් ඉන්දියාවට නිදහස ලබා ගැනීම ජාතික සංගමයේ අරමුණ බවට පත් කොට ඒ සඳහා ක්‍රියාත්මක වීම
- ❖ 1930 වර්ෂයේ රජයට එරෙහිව සිවිල් නීති කඩකිරීමේ ව්‍යාපාරයක් සංවිධානය කිරීම
- ❖ 1942 වර්ෂය වන විට ‘ඉංග්‍රීසින් ඉන්දියාවෙන් පිට වෙනු’ යන සටන් පාඨය මුල් කර ගෙන සත්‍යාග්‍රහයක් ක්‍රියාත්මක කිරීම

1920 - 1947 අතර කාලය ඉන්දියානු ජාතික සංගමයේ වඩාත් ක්‍රියාශීලී අවධිය වේ. මේ කාලයේ ජාතික සංගමය පමණක් නොව මුළු මහත් ඉන්දියානු නිදහස් සටනම මහත්මා ගාන්ධිතුමාගේ නායකත්වය යටතට පත්ව තිබුණි. ගාන්ධිතුමාගේ මග පෙන්වීම මත මෙම කාල පරිච්ඡේදයේ දී සත්‍යාග්‍රහ පැවැත්වීම, රජයට සහාය නොදැක්වීම, විරෝධතා පාගමන් සංවිධානය හා සිවිල් නීති කඩකිරීම වැනි අවිහිංසාවාදී සටන් උපක්‍රම කෙරෙහි ජාතික සංගමය යොමු වූ බව දැකිය හැකි ය. මේ නිසා එම සංගමය වඩ වඩාත් ඉන්දියානු පොදු ජනතාවට සමීප වෙමින් මෙකල ඉන්දියාවට නිදහස දිනා ගැනීමේ ඉලක්කය වෙත ළඟා වූ බව ද දක්නට ලැබේ.

මුස්ලිම් ලීගය පිහිටුවීම

ඉංග්‍රීසින් විසින් යටත් විජිත පාලනය කිරීමේ දී රටවැසියන් තම පාලනයට එරෙහිව එක්සත් වීම වැළැක්වීම සඳහා ජනතාව අතර හේද ඇති කර පාලනය කිරීමේ

ප්‍රතිපත්තියක් අනුගමනය කරන ලදී. ඒ ඒ රටවල පවතින ප්‍රදේශීය හා වාර්ගික හේද අනුව ජනතාව අතර බෙදීම් ඇති කළ විට බහුතරය රජයට එරෙහි වන විට සුළුතරයේ සහාය තමන්ට ලබා ගත හැකි බව ඉංග්‍රීසිහු දැන සිටියහ.

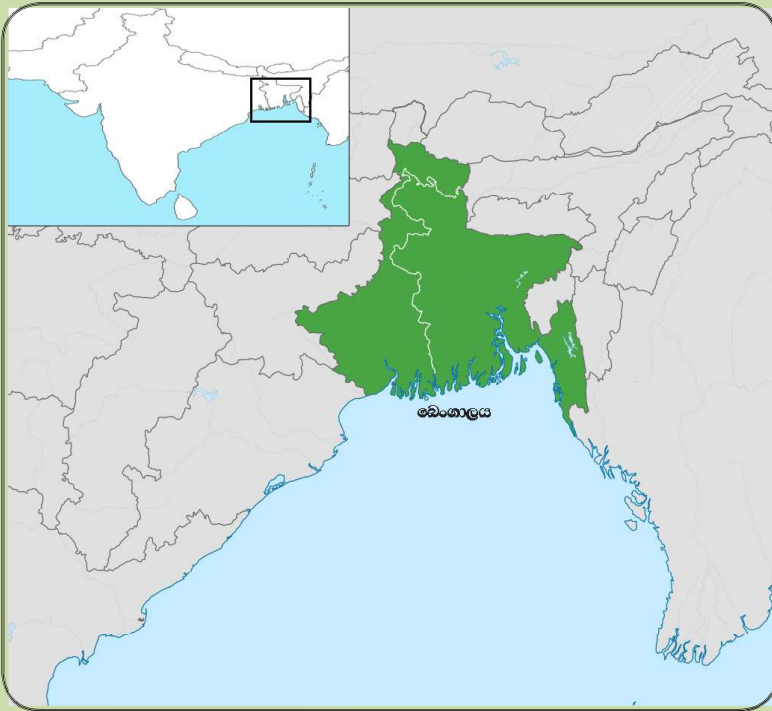
ඉන්දියාවේ බහුතර ජන කොටස හින්දු භක්තිකයන් වන අතර සැලකිය යුතු ඉස්ලාම් භක්තික මුස්ලිම් ජාතිකයන් පිරිසක් ද එරට වාසය කරති. ඉන්දියානු ජාතික සංගමය ආරම්භ කළ අවධියේ දී එරට සිටි හින්දු, මුස්ලිම්, උගතුන් පොදු ගැටලු කිහිපයකට මුහුණ දී සිටි හෙයින් ජාතික ව්‍යාපාරය තුළ එක්සත්ව කටයුතු කළ බවක් දක්නට ලැබේ. එහෙත් ජාතික සංගමය ක්‍රියාත්මක වීමේ දී හින්දු ජනතාවට තරම් මුස්ලිම් ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් කෙරෙහි සැලකිල්ලක් නොදක්වන්නේ යැයි ඇතැම් මුස්ලිම් නායකයෝ කල්පනා කළහ. ජාතික සංගමයට පසුව එකතු වූ තරුණ පිරිස් තුළ නූතන බටහිර සංස්කෘතියට වඩා පැරණි හින්දු සහ්‍යත්වය ආධ්‍යාත්මික වශයෙන් උසස් යැයි පිළිගත් කණ්ඩායමක් ද සිටියහ. මෙබඳු කරුණු නිසා මුස්ලිම් ජනතාවගේ අයිතිවාසිකම් දිනාගැනීමට වෙන ම සංවිධානය විය යුතු යැයි ඇතැම් මුස්ලිම් නායකයන් කල්පනා කළ බව පෙනේ. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් අගාධාත්ගේ මූලිකත්වයෙන් 1906 වර්ෂයේ දෙසැම්බර් මස සමස්ත ඉන්දියානු මුස්ලිම් සංගමය හෙවත් මුස්ලිම් ලීගය පිහිටුවන ලදී.

ආරම්භයේ දී මුස්ලිම් ලීගයට ඉන්දියාවේ මධ්‍යම පාන්තික මුස්ලිම් උගතුන්ගේ සහාය ලැබුණි. ඉන්දියානු මුස්ලිම් ජනතාවගේ හඬ ඒකරාශී කොට ඔවුන් සංවිධානය කිරීම, සිවිල් සේවයට ඇතුළු වීමට මුස්ලිම් ජාතිකයන්ට ඇති ඉඩකඩ පුළුල් කර ගැනීම, ව්‍යවස්ථාදායක නියෝජනයේ දී ඔවුන්ට ප්‍රමාණවත් නියෝජනයක් ලබා ගැනීම ආදිය මුල් කාලයේ එම සංගමයේ අරමුණ වී තිබුණි.

ඉංග්‍රීසින් අනුගමනය කළ උපාය මාර්ග

ඉන්දියාව බ්‍රිතාන්‍ය බලයට යටත් කර ගැනීමේ දී උපායශීලීව කටයුතු කළ අයුරින් ම නිදහස් සටන අඩපණ කිරීම පිණිස ද යොදා ගත හැකි සෑම උපායක් ම ඉංග්‍රීසිහු යොදා ගත්හ. ජනතාව බිය වැද්දීමට මෙන් ම නිදහස් සටන අඩපණ කිරීමට ද ඉංග්‍රීසින් බහුලව යොදාගත් උපාය වූයේ අත්අඩංගුවට ගෙන බන්ධනාගාර ගත කිරීමයි. මේ නිසා ඉන්දියානුවන් දහස් ගණනින් අත්අඩංගුවට පත් වූ අතර ජාතික සංගම් නායකයන්ට ද එම ඉරණමට මුහුණදීමට සිදු විය. බාල් ගංගාධාර් තිලක්, මහත්මා ගාන්ධි, ජවහර් ලාල් නේරු වැනි කැපී පෙනෙන නායකයන් හැම දෙනෙකු ම විටින් විට ඉංග්‍රීසින් විසින් අත්අඩංගුවට ගෙන බන්ධනාගාර ගත කරන ලදී. එබඳු ක්‍රියා සටන අඩපණ වීමට වඩා විරෝධතා උග්‍ර වීමට ද හේතු විය. 1921 වර්ෂයේ සහයෝගිතා වර්ජනය පැවති සමයේ දී එයට නායකත්වය දුන් එක් නායකයෙකු වූ සී. ආර්. දාස් අත්අඩංගුවට ගත් විට බෙංගාල තරුණයන් කෙතෙක් කුපිත වී ද යත් තමන් අත් අඩංගුවට ගන්නා ලෙස ඉල්ලමින් දහස් ගණනින් ඉදිරියට පැමිණි බව වාර්තා වේ. මේ නිසා අත්අඩංගුවට ගැනීම නිදහස් සටන අඩපණ කිරීමේ උපායක් වශයෙන් සාර්ථක නොවී ය.

බෙංගාලය බෙදීම

ඊසාන දිග ඉන්දියාවේ පිහිටි බෙංගාලය 20 වන සියවස ආරම්භ වන විට ඉන්දියාවේ පැවති විශාලතම පළාත විය. බෙංගාලය තුළ හින්දු ජනතාව මෙන් ම මුස්ලිම් හා තවත් සුළු ජන කොටස් කිහිපයක් ද ජීවත් විය. භූමි ප්‍රමාණය අතින් විශාල ප්‍රදේශයක් වූ බෙංගාලය තුළ මිලියන ගණනක් ජනතාව ජීවත් වූ හෙයින් පාලන පහසුව තකා එය ප්‍රදේශ දෙකකට බෙදිය යුතු යැයි ඉංග්‍රීසි ආණ්ඩුව තීරණය කළේ ය. මේ කාලය වන විට ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ කටයුතු බෙංගාලය තුළ සරුවට ව්‍යාප්ත වී තිබිණි. එබැවින් ජන වර්ග අතර හේද අවුළුවා නිදහස් සටන දුර්වල කිරීම පිණිස ඉංග්‍රීසීන් බෙංගාලය බෙදීමට සැරසෙතැයි මතයක් ඉන්දියානුවන් තුළ ඇති විය.

එහි ප්‍රතිඵල වශයෙන් බෙංගාලය බෙදීමට එරෙහිව ප්‍රබල උද්ඝෝෂණයක් ක්‍රියාත්මක කෙරිණ. එහෙත් ඉන්දියානුවන්ගේ අදහස් ගැන සැලකිල්ලක් නොදැක්වූ ආණ්ඩුව 1905 වර්ෂයේ දී බෙංගාලය බෙදා වෙන් කළේ ය.

අත්අඩංගුවට ගැනීම හැරුණුවිට පොලීසිය හා හමුදාව යොදවා උද්ඝෝෂණ හා රැස්වීම් කඩාකප්පල් කිරීම, වෙඩි තැබීම, පුවත්පත් තහනම, මුද්‍රණාල සිල් තැබීම, යුද්ධ නීතිය ප්‍රකාශ කිරීම වැනි උපක්‍රම ද විවිධ අවස්ථාවල ඉංග්‍රීසීන් විසින් යොදා ගන්නා ලදී. ඉංග්‍රීසීන්ට එරෙහිව ස්වදේශිකයන් එකමුතුව නැගී සිටීම වැළැක්වීම සඳහා ජාති හේද ඇවිළවීමට ද පාලකයෝ කටයුතු කළහ.

1905 වර්ෂයේ දී බෙංගාලය බෙදීම ඊට එක් උදාහරණයකි. හින්දු ජනතාව හා මුස්ලිම් ජනතාව එකමුතුව නැගී සිටිය හොත් එය තමන්ට ඉතා ම අවාසිදායක යැයි කල්පනා කළ ඉංග්‍රීසි මුස්ලිම් ජාතිකයන්ට අයිතිවාසිකම් දිනාගැනීම සඳහා ඔවුන්ට වෙන ම සංවිධානය වීමට දිරි දුන්හ. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් 1906 වර්ෂයේ දී මුස්ලිම් ලීගය බිහි විය.

ජාතික සටන අඩපණ කිරීමේ තවත් උපායක් වූයේ ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ ලබාදීමයි. බලධාරීන් විසින් විවිධ කොමිසම් පත් කිරීම, ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳව අදහස් විමසීම, සාකච්ඡා පැවැත්වීම ආදිය කොතෙකුත් සිදු කරන ලදී. එහෙත් නිදහස් සටනේ

නායකයෝ එබඳු ආණ්ඩුක්‍රම ප්‍රතිසංස්කරණවලින් සැහිමකට පත් නොවූහ. ජාතික සංගමය හැමවිට ම තම ඉලක්කය වූ ස්වරාජ්‍ය නැතහොත් පූර්ණ ස්වරාජ්‍ය යන අරමුණ තුළ රැඳී සිටිමින් ඒ සඳහා ජනතාව සංවිධානය කිරීමට ඉදිරිපත් විය. බාල් ගංගාධාර් තිලක් වරක් “ස්වරාජ්‍යය යනු මගේ ජන්ම උරුමයකි. එය මම ලබා ගනිමි” යැයි ප්‍රකාශ කළේ ය. නිදහස පිළිබඳව ඉන්දියානුවන් තුළ පැවති ආකල්පය මෙබඳු ප්‍රකාශවලින් පැහැදිලි වේ.

මහත්මා ගාන්ධිතුමාගේ කටයුතු

4.7 රූපය - මහත්මා ගාන්ධිතුමා රැස්වීමක් අමතන අවස්ථාවක්

මහත්මා ගාන්ධිතුමා යනු ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ සිටි ශ්‍රේෂ්ඨතම නායකයා වේ. ජාති, ආගම්, කුල, භේද නොසලකා කටයුතු කළ එතුමා අවිහිංසාවාදය අගය කළ තැනැත්තෙකි. එසේ ම ඉන්දියානු නිදහස් ව්‍යාපාරය අවිහිංසාවාදී සටනක් බවට පත් කරන ලද්දේ ද ගාන්ධිතුමා විසිනි. එතුමා අධ්‍යාපන කටයුතුවලින් පසු නීතිඥයෙකු බවට පත් වී දකුණු අප්‍රිකාවේ සේවය කොට 1915 වර්ෂයේ දී නැවත මවුබ්මට පැමිණියේ ය. ඉන්දියාවට පැමිණ ගත වූ මුල් වසර කිහිපයේ දී ගාන්ධිතුමා එරට ගොවි කම්කරු ජනතාව මුහුණ දුන් ගැටලු විසඳීමට මැදිහත් විය.

බිහාර් ප්‍රාන්තයේ වම්පරන් දිස්ත්‍රික්කයේ ඉන්ඩිගෝ වගා කළ ගොවි ජනතාවගේ දුක් ගැනවිලිවලට මැදිහත් වී ඒවා විසඳීමට ගාන්ධිතුමා ගෙන ගිය සටන වම්පරන් ව්‍යාපාරය

4.8 රූපය - දණ්ඩ් පාගමන

වශයෙන් හැඳින්වේ. එසේ ම ගුජරාටයේ බේඩා ප්‍රදේශයේ වසංගත රෝග හා නියඟය නිසා බදු ගෙවීමට නොහැකිව සිටි ජනතාවට සහන අත්කර දීමට එතුමා ගෙන ගිය සටන බේඩා ව්‍යාපාරය ලෙස හැඳින්වේ. මහත්මා ගාන්ධිතුමාගේ ජීවිතය මෙබඳු අවිහිංසාවාදී සටන් රැසකින් යුක්ත ය.

1920 - 1947 කාලය තුළ මහත්මා ගාන්ධිතුමා ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ නායකයා වශයෙන් ක්‍රියා කළේ ය. එම කාලයේ දී සත්‍යග්‍රහය, රජයට සහාය නොදැක්වීම සිවිල් නීති කඩකිරීම, පා ගමන්වල යෙදීම, උපවාස කිරීම වැනි අවිහිංසාවාදී සටන් උපක්‍රම රැසක් ගාන්ධිතුමා විසින් ඉන්දියාවට නිදහස ලබා ගැනීම වෙනුවෙන් ක්‍රියාත්මක කරන ලදී. මෙම සටන් උපක්‍රම ලේ වැගිරීම් හෝ ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියාවලින් තොර ඒවා විය. ඉන්දියාවේ සිටි ධනවත් පිරිසට මෙන් ම දුප්පත් ගොවි කම්කරු ජනතාවට ද ඉතා පහසුවෙන් මෙම සටන්වලට සම්බන්ධ වීමට හැකියාව ලැබිණි.

4.9 රූපය - මහත්මා ගාන්ධිතුමා ලුණු එකතු කිරීම

මේ නිසා ගාන්ධිතුමාගේ සටන්වලට කිසි දු භේදයකින් තොරව ලක්ෂ සංඛ්‍යාත ඉන්දියානු ජනතාව සහභාගි වූහ. මේ අනුව ඉන්දියානු ජාතික සංගමය හා සාමාන්‍ය ජනතාව අතර සබඳතාව ගොඩනගන ලද්දේ ද ගාන්ධිතුමා විසිනි.

මහත්මා ගාන්ධි තුමාගේ මූලිකත්වයෙන් 1921 වර්ෂයේ දී රජයට විරෝධය දැක්වීම සඳහා සහයෝගිතා වර්ජනයක් ක්‍රියාත්මක කළ ආකාරය මීට ඉහත දී පැහැදිලි කෙරිණ. එහි තවත් ඉදිරි පියවරක් වශයෙන් 1930 වර්ෂයේ දී ගාන්ධිතුමාගේ මූලිකත්වයෙන් සිවිල් නීති කඩකිරීමේ ව්‍යාපාරයක් ආරම්භ විය. ඉන්දියාවේ ලුණු නිෂ්පාදනයට ඉතා අඩු මුදලක් වැය වුවත් රජය අධික බදු පනවා ලුණු වෙළෙඳාමෙන් විශාල ලාභයක් ලැබී ය. සිවිල් නීති කැඩීමේ ව්‍යාපාරයේ දී රජයේ ලුණු සම්බන්ධ නීති කඩා, විරෝධය පෑමට ගාන්ධිතුමා කටයුතු කළේ ය. එය දණ්ඩ පා ගමන වශයෙන් හැඳින්වේ.

1930 වර්ෂයේ මාර්තු මාසයේ දී සබරමතී ආශ්‍රමයේ සිට දණ්ඩ වෙරළ දක්වා සැතපුම් 400කින් පමණ යුතු පාගමන ආරම්භ විය. ඉංග්‍රීසීන්ට බදු නොගෙවා ඉන්දියානුවන්ට ලුණු ලබා ගත හැකි බව පෙන්වූ මේ පා ගමන අතිශයින් ම සාර්ථක වූ අතර එබඳු පා ගමන් ඉන්දියාව පුරා ම පැවතුණි. සිවිල් නීති කඩ කරන අතරතුර ම බ්‍රිතාන්‍ය රෙදිපිළි හා මද්‍යසාර වර්ජනයක් ද ක්‍රියාත්මක කෙරිණ. විරෝධතා ව්‍යාපාර හේතුවෙන් ඉංග්‍රීසිහු බලවත් දුෂ්කරතාවලට මුහුණ දුන්හ. මේ නිසා ගාන්ධිතුමා ඇතුළු දහස් ගණනක් අත්අඩංගුවට ගැනීමට ඉංග්‍රීසිහු ක්‍රියා කළහ. රට පුරා ව්‍යාප්ත වූ විරෝධතා අවසන් වූයේ ගාන්ධිතුමා හා ඉන්දියානු ප්‍රතිරාජ්‍යා අතර ඇති වූ ගිවිසුමකිනි. එය 1931 වර්ෂයේ ගාන්ධි - අර්වින් ගිවිසුම වශයෙන් හැඳින්වේ.

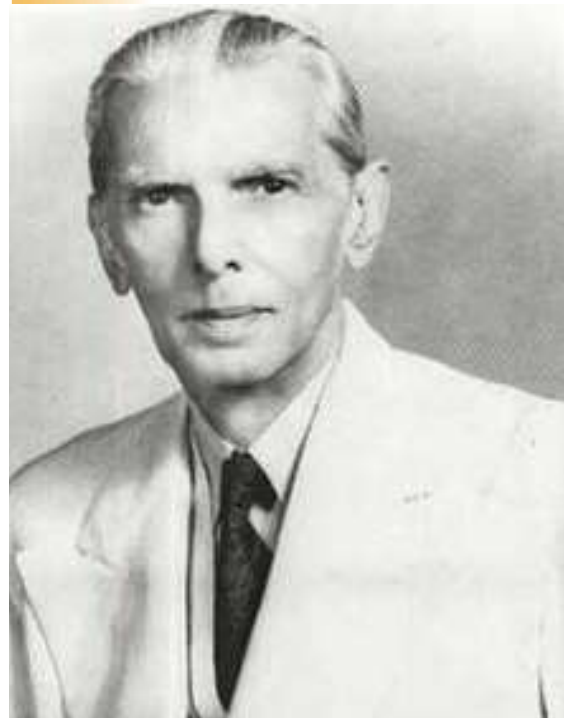
ගාන්ධිතුමාගේ නායකත්වයෙන් ජාතික සංගමයේ සභාය ඇතිව ක්‍රියාත්මක වූ මෙබඳු අවිහිංසාවාදී සටන් සමස්ත භාරතය පුරා ම පැතිරුණු හෙයින් පොලිසිය හෝ හමුදාව යොදවා ඒවා මර්දනය කිරීම ඉංග්‍රීසීන්ට දුෂ්කර විය. එසේ ම මෙවැනි සටන් හා විරෝධතා මගින් සියලු ඉන්දියානුවන්ගේ ජන මතය නිදහස නැමැති උතුම් ඉලක්කය වටා ගොනු කර ගැනීමට ගාන්ධිතුමාට හැකියාව ලැබුණි.

ඉන්දියාවට නිදහස ලැබීම

1930 වර්ෂයේ දී ඉන්දියානුවන් ක්‍රියාත්මක කළ සිවිල් නීති කඩකිරීම් ව්‍යාපාරය නිසා ආණ්ඩුව මහත් අපහසුතාවට පත් විය. මේ නිසා ආණ්ඩුව හා නිදහස් සටනේ නායකයන් අතර වට මේස සාකච්ඡා කිහිපයක් පැවැත්වුණි. අනතුරුව 1935 වර්ෂයේ දී ඉංග්‍රීසීන් විසින් ඉන්දියාවට නව ආණ්ඩු පනතක් හඳුන්වා දෙන ලදී. එම පනත අනුව ඉන්දියානු නියෝජිතයන් ද හවුල් කර ගත් පෙදිරල් ව්‍යුහයකින් යුතු පාලන ක්‍රමයක් ඉන්දියාවට ලැබුණි. මෙම පාලන ක්‍රමයට ජාතික සංගමයේ පූර්ණ එකඟතාව නොලැබුණු නමුත් ඒ යටතේ පැවැත්වූ මැතිවරණවලට එම සංගමය මෙන් ම මුස්ලිම් ලීගය ද ඉදිරිපත් විය. 1937 වර්ෂයේ දී පැවති මැතිවරණයෙන් ජාතික සංගමයට ප්‍රාන්ත බහුතරයක බලය ලැබුණු අතර ඒ ඒ ප්‍රාන්ත වෙනුවෙන් ඇමති මණ්ඩල ද පත් කෙරුණි. වසර දෙකක් පමණ

4.10 රූපය - ජවහර්ලාල් නේරු සහ ගාන්ධිතුමා

එම පාලනය ක්‍රියාත්මක වන විට 1939 දී දෙවන ලෝක සංග්‍රාමය ආරම්භ විය. ඉංග්‍රීසීන් ඉන්දියානුවන්ගේ මතය නොවීමසා ඉන්දියාව යුද්ධයට ඇඳා ගැනීම ගැන ජාතික සංගමය විරුද්ධ වූ බැවින් එහි ඇමතිවරු ඉල්ලා අස්වූහ.

ලෝක යුද්ධයේ දී ඉංග්‍රීසීන්ට ඉන්දියානුවන්ගේ සහාය අවශ්‍ය වූ බැවින් යුද්ධය නිම වූ පසු අභ්‍යන්තර පාලන බලය ඉන්දියානුවන්ට පැවරෙන පාලනයක් පිහිටුවන බවට ඉංග්‍රීසීහු ප්‍රතිඥා දුන්හ. රටට නිදහස ලබා දීම වෙනුවට පිහිටුවන වෙනත් කුමන හෝ පාලනයකට ජාතික සංගමය විරුද්ධ වූ නිසා නැවත විරෝධතා ආරම්භ විය. 1941 වර්ෂයේ දී ජපානය යුද්ධයට අවතීර්ණ වීමත් සමග ජපානය ඉන්දියාව ආක්‍රමණය කළහොත් බ්‍රිතාන්‍යයට එරෙහිව ඉන්දියානුවන් ආක්‍රමණිකයන්ට සහාය දීමට ඉඩ ඇතැයි ඉංග්‍රීසීහු සැක කළහ. මේ නිසා බ්‍රිතාන්‍ය අගමැති චින්සන්ට් වර්විල් ඉන්දියානුවන්ගේ ඉල්ලීම් සලකා බැලීමට කැමැත්ත ප්‍රකාශ කරමින් විශේෂ නියෝජිතයෙකු වශයෙන් ස්ටැපර්ඩ් ක්‍රිප්ස් ඉන්දියාවට එවීමට කටයුතු කළේ ය.

4.II රූපය - මොහොමඩ් අලි ජින්නා

ඉන්දියානු නායකයන් ක්‍රිප්ස්ගේ දූත ගමන ප්‍රතික්ෂේප කළ බැවින් එමගින් සාර්ථක ප්‍රතිඵල නොලැබිණි. මේ වන විට මොහොමඩ් අලි ජින්නාගේ නායකත්වය යටතේ මුස්ලිම් ලීගය මුස්ලිම් ජනතාව වෙනුවෙන් පකිස්ථානය යනුවෙන් වෙන ම රටක් පිහිටුවා ගැනීමේ ප්‍රබල ව්‍යාපාරයක් ගෙන ගියේ ය. මහත්මා ගාන්ධිතුමාගේ මූලිකත්වයෙන් ජාතික සංගමයේ නායකයෝ **ඉංග්‍රීසීන් ඉන්දියාවෙන් පිට වෙනු** යන සටන් පාඨය යටතේ දැඩි විරෝධතා ව්‍යාපාරයක් ආරම්භ කළහ. එයට ප්‍රතිචාර වශයෙන් ආණ්ඩුව විසින් ජාතික සංගමය නීති විරෝධී සංවිධානයක් ලෙස ප්‍රකාශ කොට එහි නායකයන් අත්අඩංගුවට ගන්නා ලදී.

1945 වර්ෂය වන විට දෙවන ලෝක සංග්‍රාමය නිමාවට පත් විය. බ්‍රිතාන්‍යයේ පැවති පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණයෙන් වර්විල්ගේ ආණ්ඩුව පරාජයට පත් වී කම්කරු පක්ෂයේ රජයක් බලයට පත් විය. දෙවන ලෝක සංග්‍රාමය ආරම්භයේ සිට ඉන්දියාවට නිදහස ලැබෙන තෙක් කාලය දෙස බලන විට ඉන්දියානු දේශපාලනයේ කැපී පෙනෙන ලක්ෂණ කිහිපයක් දැකිය හැකි ය.

- ❖ ඉන්දියාවට නිදහස ඉල්ලා කෙරෙන උද්ඝෝෂණ ඉතා තියුණු මට්ටමකට පැමිණිම.
- ❖ ඉන්දියාව තවදුරටත් යටත් විජිතයක් ලෙස පවත්වාගෙන යාමට නොහැකි බව බ්‍රිතාන්‍යය විසින් තේරුම් ගැනීම.
- ❖ බ්‍රිතාන්‍ය රජය ඉන්දියානු නායකයන් හා සාකච්ඡා කරමින් නිදහස ලබා දීම අවශ්‍ය කටයුතු සූදානම් කිරීම.
- ❖ මොහොමඩ් අලිජින්නාගේ නායකත්වය යටතේ මුස්ලිම් ලීගය පකිස්ථානය යනුවෙන් වෙන ම රටක් පිහිටුවා ගැනීමේ ව්‍යාපාරයක් ගෙන යාම.

1945 වර්ෂයේ සිට බ්‍රිතාන්‍ය නිලධාරීන් හා ඉන්දියානු නායකයන් අතර දීර්ඝ ලෙස පැවති සාකච්ඡාවල ප්‍රතිඵල වශයෙන් 1946 සැප්තැම්බර් මස ඉන්දියාවේ තාවකාලික ආණ්ඩුවක් පිහිටුවී ය. ඉන්දියාවේ අවසන් බ්‍රිතාන්‍ය ප්‍රතිරාජ්‍යා වශයෙන් පැමිණි මවුන්ට්බැටන් සාමි ඉන්දියානුවන්ට බලය පවරා දීමේ කටයුතු ඉක්මන් කළේ ය. ඒ අනුව 1947 වර්ෂයේ අගෝස්තු 15 වන දින සිට ඉන්දියාව බ්‍රිතාන්‍ය පාලනයෙන් සම්පූර්ණයෙන් ම නිදහස ලැබූ ස්වාධීන රාජ්‍යයක් බවට පත් විය. එරට නිදහස ලැබෙන අවධිය වන විට පැවති හින්දු මුස්ලිම් හේද හේතුවෙන් ඉන්දියාව හා පකිස්ථානය වශයෙන් රට දෙකක කිරීමට සිදු විය. ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ කැපී පෙනෙන නායකයෙකු වූ මව්ලානා අබ්දුල් කලාමි අසාද් සඳහන් කර ඇති පරිදි රට දෙකක වීමෙන් හෝ හින්දු මුස්ලිම් වශයෙන් පැවති වාර්ගික හේද අවසන් නොවී ය. ඉන්දියානු නිදහස් සටන දෙස බලන විට විශාල අධිරාජ්‍යයක් ගොඩනගා ගෙන සිටි බ්‍රිතාන්‍ය සෙසු මිත්‍රජාතීන්ගේ ද සහාය ඇතිව දෙවන ලෝක යුද්ධයේ දී ජර්මනියේ හිට්ලර්ගේ ඒකාධිපතිවාදය පරාජය කිරීමට සමත් වුවත් ඉන්දියාවේ මහත්මා ගාන්ධිගේ අවිහිංසාවාදය පරාජය කිරීමට සමත් නොවූ බව පෙනේ.

4.4 ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ කැපී පෙනෙන නායකයෝ

දඩාබායි නඹරෝජි

1825 වර්ෂයේ දී බොම්බායේ උපත ලැබූ දඩාබායි නඹරෝජි අධ්‍යාපන කටයුතුවලින් පසුව බොම්බායේ එල්පින්ස්ටන් ආයතනයේ ගණිතය පිළිබඳ මහාචාර්යවරයෙකු ලෙස කටයුතු කළේ ය. පසුව ලන්ඩන් නගරය බලා ගිය හෙතෙම ඉන්දියාවේ දේශපාලන හා ආර්ථික තත්ත්වය ආදිය ගැන එංගලන්ත ජනතාව දැනුම්වත් කිරීමට කැප වී ක්‍රියා කළේ ය. ඉන්දියානු ජාතික සංගමය පිහිටුවීමේ පුරෝගාමියෙකු වශයෙන් කටයුතු කළ නඹරෝජි අවස්ථා කිහිපයක දී ම එහි සභාපති තනතුරට ද පත් විය. මධ්‍යස්ථ මතධාරියෙකු වූ ඔහු ඉන්දියාවේ ආර්ථික නිදහස ගැන විශේෂ උනන්දුවක් දැක්වී ය. ඉංග්‍රීසීන්ගේ ආර්ථික ප්‍රතිපත්ති නිසා ඉන්දියාව දිනෙන් දින දුප්පත් රටක් බවට පත් වන ආකාරය මූලින් ම පැහැදිලි කළ නායකයෙකු හැටියට ද නඹරෝජි ප්‍රසිද්ධියක් උසුලයි. ඉන්දියානු නිදහස් ව්‍යාපාරය තුළ සිටි වඩාත් පැරණි නායකයෙකු මෙන් ම බුද්ධිමතෙකු වන ඔහු ඉන්දියාවේ ‘සම්භාවනීය මහල්ලා’ යන අන්වර්ථ නාමයෙන් ද ප්‍රකට ය.

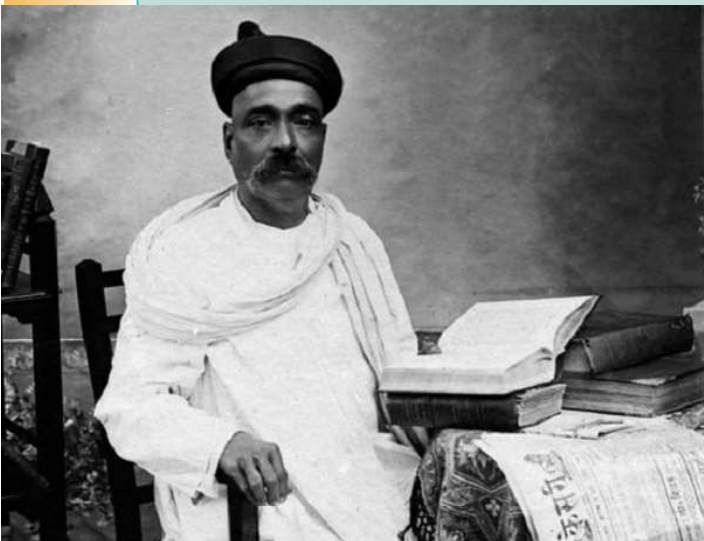
සුරේන්ද්‍රනාත් බැනර්ජි

1848 වර්ෂයේ දී කල්කටාවේ දී උපත ලැබූ සුරේන්ද්‍රනාත් බැනර්ජි බෙංගාල ජාතිකයෙකි. ඉන්දියාවේ දී මූලික උපාධිය ලබා වැඩිදුර අධ්‍යාපනය සඳහා එංගලන්තයට ගිය ඔහු එවකට උසස් විභාගයක් ලෙස සැලකුණු සිවිල් සේවා විභාගයෙන් සමත් විය. මෙසේ සිවිල් සේවයට බැඳුණු ප්‍රථම ඉන්දියානුවා වූ බැනර්ජිගේ සිවිල් සේවා තනතුර කෙටි කාලයකින් ම අවසන් විය. එහෙත් අධ්‍යාපනයට පත් නොවූ හෙතෙම ඉන්දියානුවන්ගේ අයිතිවාසිකම් වෙනුවෙන් නොබියව සටන් කළේ ය. අධ්‍යාපනඥයෙකු වශයෙන් ප්‍රසිද්ධ බැනර්ජි රිපන් විද්‍යාලය නමින් නව පාසලක් ආරම්භ කිරීමට කටයුතු කර ඇත. බෙංගාලය නමින් නව පුවත්පතක් එළි දැක්වූ ඔහු එමගින් ඉන්දියානු ජනතාව දැනුම්වත් කිරීමට කටයුතු කළේ ය.

බැනර්ජි විසින් 1876 වර්ෂයේ දී ඉන්දියානු ජාතික සංවිධානය පිහිටුවන ලදී. එමගින් ඉන්දියානු ජාතික සංගමය පිහිටුවීමට පසුබිම සැකසිණ. මධ්‍යස්ථ මතධාරියෙකු වූ බැනර්ජි ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ කැපී පෙනෙන නායකයෙකි.

බාල් ගංගාධාර් තිලක්

1856 වර්ෂයේ දී මහරාෂ්ට්‍ර ප්‍රදේශයේ දී උපත ලැබූ බාල් ගංගාධාර් තිලක් පාසල් අවධියේ දී පවා ඉතාමත් දක්ෂ ශිෂ්‍යයෙකු වශයෙන් කටයුතු කළ අයෙකි. ගණිතය විෂය පිළිබඳව විශිෂ්ට සාමාර්ථ්‍යයක් සහිතව මූලික උපාධිය ලැබූ හෙතෙම වැඩිදුර අධ්‍යාපනය ලබා කැපී පෙනෙන උගතෙකු බවට පත් විය. යහපත් පුරවැසියෙකු වීමට හොඳ අධ්‍යාපනයක් අවශ්‍ය බව තරයේ විශ්වාස කළ ඔහු 'ඛෙකැන් අධ්‍යාපන සමාජය' යනුවෙන් සංවිධානයක් පිහිටු අතර පාසල් කිහිපයක් ආරම්භ කිරීමට ද පුරෝගාමී විය. බ්‍රිතාන්‍ය

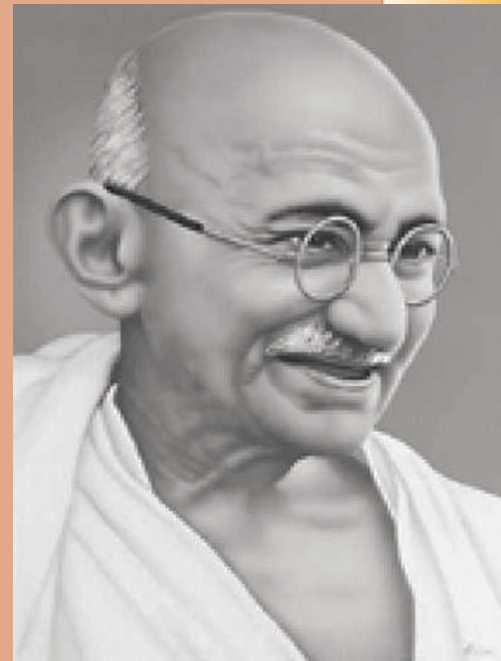
පාලකයන්ගෙන් ඉන්දියානුවන්ට සිදු වන අසාධාරණකම් නොබියව විවේචනය කළ හෙතෙම ජනතාව දැනුම්වත් කිරීමට කේශරී හා මරාථ යනුවෙන් පුවත්පත් දෙකක් ද ආරම්භ කළේ ය.

ලෝකමාන්‍ය තිලක් යන ගෞරව නාමයෙන් හැඳින්වෙන බාල් ගංගාධාර් තිලක් ඉන්දියානු නිදහස් ව්‍යාපාරය සටන්කාමී මාවතකට යොමු කළ නායකයන් අතර කැපී පෙනෙන අයෙකි. ස්වරාජ්‍ය යනු මගේ ජන්ම උරුමයක් යැයි ප්‍රකාශ කළ හෙතෙම ස්වරාජ්‍ය ලබා ගැනීම වෙනුවෙන් ජනතාව දැනුම්වත් කිරීමට කැප විය.

මේ නිසා අවස්ථා කිහිපයක දී ම බන්ධනාගාර ගතවීමට ද ඔහුට සිදු විය. ආණ්ඩුව පෙත්සම් යැවීම, බලධාරීන් සමග සාකච්ඡා පැවැත්වීම, ඉංග්‍රීසීන් ඉදිරියේ බැගෑපත් වීම, ඉල්ලීම් දිනා ගැනීමට ප්‍රමාණවත් නැතැයි ලෝකමාන්‍ය තිලක් විශ්වාස කළේ ය. නිදහස දිනා ගැනීමට නම් ඉන්දියානුවන් එක්සත් වී නොනවතින අරගලයක නිරත විය යුතු බව ඔහුගේ අදහස විය. සටන්කාමීත්වය අගය කළ නමුත් හෙතෙම හිංසාව පිළිකුල් කළේ ය. බාල් ගංගාධාර් තිලක් යනු ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ දී කුමන බාධක ඉදිරියේ වුවත් පර්වතයක් මෙන් නොසැලී සිටි නායකයෙකි.

මහත්මා ගාන්ධි

1869 වර්ෂයේ දී උපත ලැබූ මොහන්දාස් කරම්චන්ද් ගාන්ධි හෙවත් මහත්මා ගාන්ධිතුමා තම පාසල් අධ්‍යාපනය නිම කිරීමෙන් පසු වැඩිදුර අධ්‍යාපනය සඳහා එංගලන්තය බලා පිටත්ව ගියේ ය. එහි දී නීති විභාගය සම්පූර්ණ කළ එතුමා දකුණු අප්‍රිකාවට ගොස් නීතිඥයෙකු වශයෙන් සේවය කළේ ය. දකුණු අප්‍රිකාවට පැමිණ සිටි යුරෝපීයන් එහි බලය ඉල්ලාගෙන වර්ණභේදවාදය යොදා ගනිමින් කළු ජාතිකයන්ට පහත් අන්දමින් සලකන ආකාරය ගාන්ධිතුමාට දැක ගැනීමට ලැබුණි. එකල දුම්රිය මැදිරිවල පවා ඇතැම් මැදිරි කළු ජාතිකයන්ට තහනම් කර තිබිණ. එබඳු මැදිරියක ගමන් කරමින් සිටිය දී ගාන්ධිතුමාව ද එම මැදිරියෙන් ඉවත් කර ඇත. ගාන්ධිතුමා දකුණු අප්‍රිකාවේ සිටි කාලයේ දී ම මෙබඳු අසාධාරණකම්වලට එරෙහිව ජනතාව සංවිධානය කිරීමට කටයුතු කර තිබේ.

1915 වර්ෂයේ දී නැවත ඉන්දියාවට පැමිණි ගාන්ධිතුමා එරට නිදහස් ව්‍යාපාරයට එකතු විය. ගාන්ධිතුමා ඉන්දියාවට පැමිණි මුල් කාලයේ දී එරට ගොවි කම්කරු ජනතාව මුහුණදුන් ගැටලුවලට මැදිහත් වී කටයුතු කළේ ය. එතුමාගේ මැදිහත්වීම් ඉන්දියාවේ සිටි සාමාන්‍ය ජනතාව නිදහස් ව්‍යාපාරය වටා රොක් වීමට හේතු විය. ගාන්ධිතුමා නිදහස් සටනට එකතු වීමෙන් පසු ඉංග්‍රීසීන්ට හෝ ඔවුන්ට හිතවත් අයට හිංසා කිරීමෙන් තොරව අවිහිංසාවාදී ක්‍රම මගින් නිදහස් සටන මෙහෙයවන හැටි ජනතාවට පෙන්වා දුන්නේ ය.

සත්‍යාග්‍රහය, රජයට සහාය නොදැක්වීම, සිවිල් නීති කඩ කිරීම, පා ගමන් සංවිධානය එතුමා භාවිත කළ එබඳු අවිහිංසාවාදී සටන් උපක්‍රම වේ. ජාති, ආගම්, කුල, දුප්පත්, පොහොසත් ආදී හේදවලින් තොරව සියලු ඉන්දියානුවන්ට මෙම සටන්වලට සහභාගි විය හැකි විය. මේ නිසා ඉන්දියානු නිදහස් සටන පොදු ජනතාවගේ සටනක් බවට පත් කළ නායකයා මහත්මා ගාන්ධිතුමා වේ.

එවකට ඉන්දියාවේ පැවති ජාති, හේද, කුල හේද ආදිය නොසලකා කටයුතු කළ ගාන්ධිතුමා සියලු ඉන්දියානුවන්ට සමාන අයිතිවාසිකම් හිමි විය යුතු බව විශ්වාස කළේ ය. ඉතා ම නිහතමානී තැනැත්තෙකු වූ හෙතෙම බොහෝ සරල ආදර්ශවත් ජීවිතයක් ගත කළේ ය. ඉන්දියානුවන් එරට නිෂ්පාදන අගය කළ යුතු බව ප්‍රකාශ කළ ගාන්ධිතුමා තමා ම කපු රෙදි විවීමෙන් හා එබඳු රෙදි පිළි භාවිතයෙන් ඉන්දියානුවන්ට ආදර්ශයක් ලබා දුණි. කපුකැටීම, කුල හේදය නොසැලකීම, මද්‍යසාර වර්ජනය, හින්දු මුස්ලිම් සමගිය, කාන්තාවන්ට සම අයිතිය ලබා දීම ගාන්ධිතුමාගේ දර්ශනයේ කැපී පෙනෙන ලක්ෂණ විය. එම කරුණු ඉන්දියාවේ දියුණුවට හේතු වනු ඇතැයි ගාන්ධිතුමා අදහස් කළේ ය.

බ්‍රිතාන්‍ය අධිරාජ්‍යයෙන් ඉන්දියාව නිදහස් කර ගැනීමේ සටනේ නායකයා ලෙස කටයුතු කළ එතුමා සියලු ඉන්දියානුවන්ගේ ගෞරව ආදරයට ලක් වූ අයෙකි. අවිහිංසාවාදී සටන නිසා ගාන්ධිතුමා සමස්ත ලෝක ජනතාව අතර ම ප්‍රසිද්ධියට පත් විය. ඉන්දියාවේ දී කෙතරම් කාර්ය බහුල ජීවිතයක් ගත කළ නමුත් 1927 වර්ෂයේ දී මහත්මා ගාන්ධිතුමා ශ්‍රී ලංකාවට ද පැමිණියේ ය. සති තුනක පමණ කාලයක් මෙරට රැඳී සිටි එතුමා කොළඹ, කළුතර, ගාල්ල, මහනුවර, යාපනය ආදී ස්ථානවලට ගොස් මහ ජනතාව අමතා කථා කළේ ය. එතුමා ගිය මෙරට සෑම ස්ථානයක ම උණුසුම් පිළිගැනීමක් ලැබුණි.

මවුලානා අබුල් කලාම් අසාද්

1888 වර්ෂයේ දී උපත ලැබූ මවුලානා අබුල් කලාම් අසාද් ළමා අවධියේ දී වයසට වඩා මුහුකුරා ගිය දැනුමක් සහිත ශිෂ්‍යයෙකු විය. ඉන්දියානු ජාතික සංගමය තුළ සිටි කැපී පෙනෙන මුස්ලිම් නායකයෙකු වන එතුමා හින්දු මුස්ලිම් සමගිය තුළින් එක්සත් ඉන්දියාවක් බිහි කිරීමට කැප වූ නායකයෙකි. තරුණ අවධියේ දී ම එතුමා පුවත්පත් සඟරා ආදියට ලිපි සපයමින් දක්ෂ ලේඛකයෙකු බවට පත් විය. අනතුරුව එතුමා අල්හිලාල් නමින් පුවත්පතක් ආරම්භ කළේ ය. එය මුස්ලිම් ජනතාව අතර ජනප්‍රිය විය.

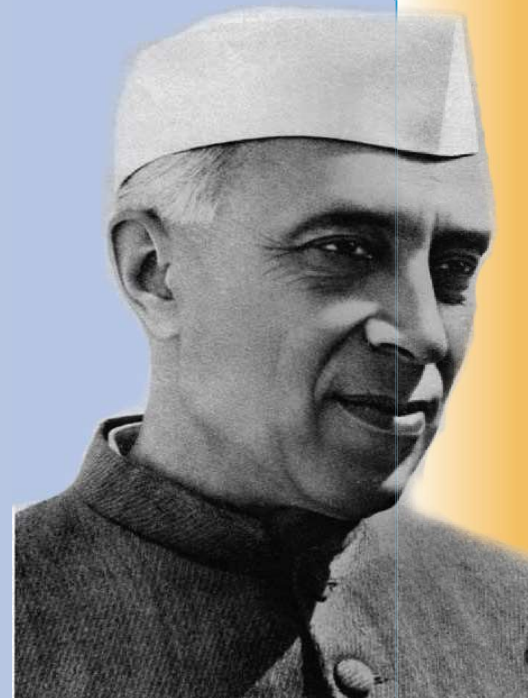
මවුලානා අබුල් කලාම් අසාද් තුමා ඉන්දියානු ජාතික සංගමයට සම්බන්ධ වීමෙන් පසු නිදහස් සටන වෙනුවෙන් මහත් කැපවීමෙන් සේවය කළේ ය. මේ නිසා වසර 8ක් එම සංගමයේ

සභාපති වශයෙන් කටයුතු කිරීමේ ඉතා දුර්ලභ අවස්ථාවක් එතුමාට ලැබුණි. ජාතික සංගමයේ සියලු නායකයන්ගේ ගෞරවය දිනා ගත් එතුමා මහත්මා ගාන්ධිතුමාගේ ද සම්පතම මිතුරෙකු විය. ගාන්ධිතුමා මෙහෙයවූ සෑම උද්ඝෝෂණයකට ම එතුමාගේ සහාය ලැබුණි. ජාතික සංගමයේ නායකයන් අතර විවිධ මත ගැටුම් ඇති වූ අවස්ථාවල පවා ඒවා සමනය කරමින් නිදහස් සටන ඉදිරියට මෙහෙයවීමට හෙතෙම කටයුතු කළේ ය.

ඉන්දියාවට නිදහස ලැබීමට ආසන්න කාලයේ දී බලධාරීන් සමග විවිධ සාකච්ඡාවලට සහභාගි වෙමින් ද ඉන්දියාවේ විවිධ ප්‍රදේශවල සංචාරය කොට ජනතාව සන්සුන් කරවමින් ද ඉන්දියානු නිදහස් සටනේ දී එතුමා විශිෂ්ට සේවයක් සිදු කළේ ය.

ජවහර්ලාල් නේරු

1889 වර්ෂයේ දී අලහබාද්හි උපත ලැබූ ජවහර්ලාල් නේරු මූලික අධ්‍යාපනයෙන් පසු එංගලන්තයට ගොස් වැඩිදුර අධ්‍යාපනය ලබා නීතිඥයෙකු බවට පත් විය. ආපසු ඉන්දියාවට පැමිණීමෙන් පසු ඔහු ඉන්දියානු ජාතික සංගමයට එකතු වී නිදහස් සටනේ නායකයෙකු වශයෙන් කටයුතු කළේ ය. නේරු බුද්ධිමතෙකු මෙන් ම ජාතික සංගමය තුළ සිටි දක්ෂ සංවිධායකයෙක් ද වේ. ඉන්දියාව නිදහස ලැබීමෙන් පසු අගමැතිවරයා වශයෙන් කටයුතු කරමින් හෙතෙම නූතන ඉන්දියාව ගොඩනැගීමට විශාල සේවයක් සිදු කළේ ය. ඔහු ග්‍රන්ථ කිහිපයක කතුවරයෙකු වන අතර නේරු රචනා කළ ලෝක ඉතිහාසය සිහිවටන නම් කෘතිය භාෂා කිහිපයකට ම නැගූ ග්‍රන්ථයකි. ඉන්දියාවේ අගමැතිණියක වූ ඉන්දිරා ගාන්ධි මහත්මිය ජවහර්ලාල් නේරු තුමාගේ දියණියකි.

ක්‍රියාකාරකම

මහත්මා ගාන්ධි, දඩාබාසි නඹරෝපි, මවුලානා, අබුල් කලාම් අසාද්, සුරේන්ද්‍රනාත් ඩැනර්පි, ජවහර්ලාල් නේරු යන නායකයන් පිළිබඳ තොරතුරු රැස් කරන්න.

ක්‍රියාකාරකම

ඉන්දියානු ජාතික නිදහස් සටනේ අවස්ථා කිහිපයක් පහත දැක්වේ. ඒ ඒ අවස්ථා හා එයින් ලබා ගත හැකි ආදර්ශ පිළිබඳ ඔබේ අභ්‍යාස පොතේ සටහන් කර ගන්න.

1. එකමුතුකමේ අවශ්‍යතාව හා ජාතික සංගමය පිහිටුවීම
2. ස්වදේශීය ව්‍යාපාරය
3. අවිහිංසාවාදී සටන්
4. නොපසුබටව අරමුණු කරා ළඟාවීම
5. සහයෝගයෙන් කටයුතු කර නිදහස ලබා ගැනීම